CITIȚI „DREPTATEA", TRIBUNĂ DE LUPTĂ ÎMPOTRIVA COMUNISMULUI !

Director
PAUL LĂZĂRESCU

Redacția și Administrația
Calea Victoriei, Nr. 133, et. 2
Sector 1, cod 70179
B.C.R.S.M.B.
4510.50.11.06
Telefon : 50.41.25.
Telefax : 50.64.44

Dreptatea

ORGAN AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC — CREȘTIN ȘI DEMOCRAT

ANUL XXIII
(Seria a IV-a nr. 427)
4 pagini — 5 lei
SÎMBĂTĂ
10 august 1991

Era bastarzilor

Un singur lucru trebuie să-nțeleagă majoritatea populației țării. Că fesenenul conduce după aceleași „metode" — comuniste. Că adevărul despre Revoluție este unul singur : esența acesteia a constituit-o, pînă la urmă, doar înlocuirea lui Ceaușescu și nicidecum înlocuirea sistemului. Că toți reprezentanții fesenenului vorbesc același limbaj de lemn și că în loc să facă adevărata politică a acestei țări, fac propaganda cea mai gălnoasă, lăsînd întotdeauna esența la o parte și ascunzînd adevărul în straturi suprapuse și nenumărate de neadevăruri, precum matrioșele rusești se ascund unele în altele. Acest lucru a ieșit încă o dată la iveală, făcîndu-se vizibil chiar pentru cei mai prost din cei douăzeci de milioane de membri ai „poporului stupid" al d-lui Brucan. O dată și încă o dată, să spunem pentru ultima oară ! Dacă parlamentarii din opoziție nu și-au dat, nici ei, seama, pînă acum, că ar fi trebuit să refuze, de la bun început, imediat ce au văzut rezultatele alegerilor de la 20 mai, participarea la o conducere neototalitaristă a țării, făcînd jocul majorității neocomuniste, nu se poate trage decît concluzia că printre aceștia nu se ascunde nici un politician de reală valoare și de mare talent, din rîndul politic de care avem atît de mare lipsă și nu poate fi vorba. Nimeni nu și-a dat seama că sub „modestia" d-lui Iliescu, manifestată prin autoadăugarea sa la urma listei Comitetului F.S.N, se ascundea, de fapt, un orgoliu teribil, gata să se susțină prin orice mijloace, oricît de crude, chiar sîngeroase, tot astfel cum nimeni nu a fost în stare să deducă — făcînd cel mai simplu raționament psihologic — că-n persoana răgușită de-atîta zel patriotard a primului tenor al operetei postrevoluționare, play — sau cow-boy, cu-nfățișare de Păcală sau de argat fără simbrie, se va reîncarna răgușeala gîjîită arhicunoscută a celei de cizmar, tot astfel cum nimeni n-a bănuit că-n spatele figurii de „gardian de corp" se ascundea, de fapt, un killer ce-și va cere drept „răsplată a jertfei patriotice" o rentă pe viață și o glorie eternă, chiar negativă. Nimeni nu și-a dat seama, din păcate, că după „era ticălosilor", în România va urma o perioadă a „și mai ticălosilor" sau o „eră a bastarzilor". Înțeleg prin aceasta nu atît proveniența etnică, socială, sau chiar politică a acestor fii falși ai patriei, cît spiritul bastard, lipsa de puritate a ideelurilor de care aceștia sînt animați. Lipsa lor de devotament față de cerințele naționale și față de binele public al acestui popor. Faptul că opoziția parlamentară a fost dusă de nas atîta vreme și că ea s-a trezit doar la situația imposibilă în care a fost adusă, cu prilejul dispoziei pe marginea Legii marii privatizări, este o notă proastă nu doar pentru „tronul poporului stupid, dar și pentru elita sa cea mai inteligentă. Spun asta cu un foarte mare regret, cu-atît mai mare cu cît refuz. nu pot să cred că dl. Brucan a avut vreodată dreptate, și cu-atît mai puțin în faimoasa lui afirmație. Asta, pentru că sper în **al treilea val**, care va fi adus la cîrma țării odată cu adevărata întoarcere a „fiilor risipitori" ai acestei patrii. Fiii care-au acumulat durerile și experiența amară a vieții acestui năpăstuit popor, care se vor întoarce la casa lor și-n cinstea cărora stăpînul casei va pune să se taie vițelul cel gras. Faptul că vremea asta nu este prea departe voi încerca să-l demonstrez în cele ce urmează.

Atît tov. Secăres, cît și tov. Enache, pe care i-am văzut recent la televiziune, primul în „Clipa adevărului" (?), iar al doilea la „Cronica parlamentului", au, amîndoi, același stil al activistului de partid comunist. Stil marxist-leninist, constînd tocmai în ocolirea esenței și-n atacarea adversarului, dacă nu direct chiar din spate, în orice caz, dintr-o latură și piezișă, sub centură. Tov. Secăres îi reproșa d-lui Manolescu lipsa experienței politice și activitatea specific literară, acuzîndu-l, cinic și superficial, cu suficiență, că ar vrea să aplice metodele criticii literare societății, ca și cum literatura nu ar fi o activitate prin excelență specifică omului și încă nu tocmai celui neevoluat, ci dimpotrivă. În logica tov. Secăres, politica ar trebui să fie făcută doar de oameni care nu au nimic cu literatura, eventual să fie chiar și analfabeți. Sau ușor alfabetizați, ca tovarășia sa, și ca unchiul Brucan, care-s convinși că poporul român nu e capabil să-nțeleagă o iotă din inteligența lor strălucită. Jur că poporul român știe să citească, ba chiar și printre rîndurile, nu doar ale legilor actuale, ci chiar și-ale ziarului „Scînteia" de prin anii cincizeci. Tov. Secăres vorbește de parcă Academia de înalte studii politice „Ștefan Gheorghiu" ar fi avut vreodată ceva de-a face cu adevărata literatură, cultură, filozofie, în afara, bineînțeles, celei de partid comunist, marxist-leninist. Uită tov. Secăres că dl. președinte al Republicii Cehă și Slovacă, distinsul Vaclav Havel e-n aceeași măsură om politic în care e și filozof și dramaturg — ba c-a fost și puș-cărias „comunist" — sau că Maiorescu și-a păstrat „Convorbirile literare" și-n timpul prim ministeriatului ; iar ce-i mai grav este că uită pînă și faptul că actualul nostru prezident de republică, al cărui **doar** consilier este, a fost un anonim, însă totuși — vorba neliteraților — director de editură, cît de tehnică va fi fost ea. Iată doar un exemplu de cum se pot întoarce argumentele unui politician neliterat împotriva sa, mai mult decît pe dos. Tov. Enache, în schimb, lăsînd la o parte fondul discuției — e vorba de Proiectul Legii marii privatizări, — ieșe din „chestie", cum ar spune același intransigent Maiorescu, dar trage cu săgeți colorate de sîngele proaspăt al martiri-

MATEI ALBASTRU

(Continuare în pag. a 2-a)

Castelul Peleș

Anul acesta se împlinesc 116 ani de la punerea primei pietre la temelia castelului Peleș.

Regele Carol I de Hohenzolern a venit în România după abdicarea lui Alexandru Ioan Cuza în 1866, adus de Ionel Brătianu. La trei ani de la ocupărea tronului, se căsătorește cu Elisabeta de Wilt, cunoscută sub pseudonimul său literar Carmen Silva. Familia regală se hotărăște în 1873 să construiască o reședință de vară la Sinaia. Locurile de aici se aseamănă cu zona montană Pădurea Neagră — de la Sigmaringen. Cheltuielile pentru ridicarea castelului au fost suportate exclusiv de familia regală, fapt ce a determinat prelungirea lucrărilor pe o perioadă destul de îndelungată. Lucrările de construcție au fost conduse de arhitectul german Wilhelm Doederer — profesor la școala Politehnică din Viena și elevul său Johan Schultz. Ele au fost sistate în perioada Războiului de Independență (1877).

La inaugurare Vasile Alecsandri a scris versuri ce sînt înscrise pe o plăcuță comemorativă în vestibulul de onoare al castelului : „Eu Carol I, cu al meu popor / Clădit-am într-un gînd de dor / În timp de luptă al său regat / În timp de pace al meu palat".

După 1883 (anul inaugurării), construcțiile au continuat — lărgindu-se și transformări interioare — pînă în anul morții lui Carol I (1914), sub îndrumarea arhitectului Carol Dimitr.

FILE DE ISTORIE

Construit în stilul renascentist, fiecare încăpere este decorată în alt stil, încît Peleșul este definit uneori ca eclipticc. Predomină stilul renașterii germane. Întîlnim și stilul renașterii italiene, maur și spanomaur, arhitectură specific turcească, precum și baroc german și austriac. Așadar o îmbinare de stiluri arhitecturale. În totalitate castelul are 160 de încăperi.

Friza sălii de teatru și pictura plafonului sălii florentine (copie după Giorgio Vasali) sînt realizate cu colaborarea maestrului austriac Gustav Quin (inițiatorul mișcării 1900 în pictura austriacă). Se întîlnesc aici foarte multe sculpturi în lemn executate de specialiști austrieci și români. Cele executate în piatră și în marmură au fost realizate de meșteri italieni. Dintr-o scrisoare a reginei Elisabeta reiese faptul că la începutul construcției castelului se adunaseră atît de mulți specialiști străini, încît era ca la Turnul Babel.

Castelul a fost locuit periodic. În prezent, este redat circuitului muzeistic. Pentru vizitarea și fiecare persoană plătește o taxă de 25 de lei. Se pare că în viitorul apropiat ea va fi majorată (la 50 lei). Scopul nedeclarat al acestei măsuri este micșorarea afluxului de vizitatori. În condițiile României de astăzi, „grija" acordată de autorități conservării și întreținerii monumentelor istorice și culturale este aceeași ca în timpul guvernării comuniste. Din această cauză cei care îngrijesc muzeele existente sînt obligați să recurgă la diferite soluții pentru a supraviețui.

Fototext : PETTER GHEORGHE

Miting PNȚ-CD la Constanța

Simbătă, 10 august, orele 16,30 în Sala Sporturilor din Constanța are loc întîlnirea conducerii partidului nostru cu locuitorii județului Constanța.

Va lua cuvîntul domnul președinte al Partidului Național Țărănesc Creștin și Democrat, Corneliu Coposu și alți membri din conducerea partidului.

Ne silesc să rămînem săraci

Aproape jumătate de veac ni s-a promis, cu surle și cu trîmbițe, bunăstare, progres, un paradis pămîntesc. Și n-am avut parte decît de mizerie cartelată, de conforturi penibil cîștigate și penibil menținute, de întuneric, izolare și ignoranță. Cu cît pîinea era mai proastă și mai greu de obținut, cu atît promisiunile erau mai umflate și mai aurite.

Acum, în loc de Revoluție, Frontul Salvării Naționale face o Reformare a socialismului : ferestrele fiind deschise și aerul curat dînd amețeli și buimăceală unora, comuniștii frontiști încearcă să gorbaciovizeze lucrurile. Că este vorba de un truc, se vede încă o dată din Legea Privatizării, care asigură preponderența Statului-Patron în economie, prin vînzarea întreprinderilor în contul său și prin jefuirea nemiloasă a populației.

Îi place sau nu utopiei egalitariste, în lume domnește o lege cu adevărat „dialectică" : progresul și belșugul izvorăsc din acțiunea, conjugată, interdependentă și contradictorie a intereselor deosebite, a capacităților inegale, a diferențelor dintre oameni.

F.S.N. gospodărește rău țara din două motive : pentru că nu se pricepe și pentru că nu are interes să se priceapă. Cu cît trăim mai greu, cu cît suferim de răvășiile „liniștii noastre", cu atît congregația nomenklaturisto-securisto-bișnițară capătă tupeu să ne ofere mantia ei protectoare și soluția ei de salvare : socialismul restructurat, reformat, utopia „cu față umană". Acesta este rostul scăderii deliberate a nivelului de trai, al lipsei deliberate de orizont politic, al lipsei de precizare privind costul, durata și etapizarea tranziției de la economia comunistă la economia de piață liberă.

Ceea ce se petrece acum amintește prea mult de tactica prin care s-au impus slugile Moscovei în România după 1944 : **adîncirea suferințelor și a mizeriei induse de război, prin jefuirea țării de către Armata Roșie și imperiul moscovit, deturnarea a uriașe sume de bani pentru cheltuielile de propagandă, intrigă și teroare ale partidului comunist, presiunea economică so-**

CONSTANȚA MUNTEANU

(Continuare în pag. a 2-a)

TELEX „DREPTATEA"

BALANS

Creșterile înregistrate în ultimele luni, din păcate, se datoresc numai anumitor ramuri. Ele sînt : metalurgie, mașini și echipamente industriale, mașini-unelte, mașini și echipamente electrice și electronice, aparatură și instrumente medicale de precizie și optică, mijloace de transport rutier, construcții navale, prelucrarea lemnului, industria sticlei, materialelor de construcții, mobilei și alimentară. În contrabalans menționăm : producția de energie electrică și termică, mașini și aparate de uz casnic, mijloace de transport feroviar, industria chimică, prelucrarea cauciucului și maselor plastice, industria celulozei, hîrtiei și cartonului, industria pielăriei și încălțămintei. Deteriorarea echilibrului economic este așadar un fapt. Nu ne vom mai putea dezvolta așa cum dorea defunctul : multilateral...

SEMNAL

Cele mai mari scăderi ale producției primului semestru, comparativ cu aceeași perioadă a anului trecut, se înregistrează la producția de mașini-unelte : 42,5 la sută. În domeniul energetic, cel mai rău stăm la cărbune net, cu un deficit de 6 532,2 mii tone, față de prima jumătate a anului 1990.

SALARII

Indicele salariului mediu nominal net a fost în luna iunie 1991 de 218,5 la sută față de luna octombrie anul trecut, fiind devansat de cel al prețurilor de consum cu aproape 12 la sută, informează dl. Alexandru Radocea, vicepreședintele Comisiei Naționale pentru Statistică. Tot d-sa mai aduce la cunoștință că salariile (inclusiv compensațiile) plătite în luna iunie și semestrul I 1991 nu au avut acoperire în rezultatele activității din aceste perioade, fenomen ce s-a reflectat negativ asupra situației financiare a agenților economici și asupra echilibrului financiar al întregii economii. În timp ce producția industrială se situează sub nivelul realizărilor din semestrul I 1991 cu 16,6 la sută, salariul mediu real este mai mic cu 8,5 la sută, ceea ce înseamnă un decalaj de 8 puncte procentuale în favoarea salariilor. Deci, o ducem încă bine, după unele păreri.

CUMPĂRĂTURI

Indicele prețurilor de consum al populației în luna iunie 1991, comparativ cu octombrie '90 a fost de 244,5 la sută pe total, respectiv 254,1 la sută la grupa mărfurilor alimentare, 238,9 la sută la mărfurile nealimentare și 194 la sută la servicii.

COPII

Convenția cu privire la drepturile copilului, articolul 27/2 : „Părinților și oricărei alte persoane care au în grijă un copil le revine în primul rînd responsabilitatea de a asigura, în limita posibilităților și a mijloacelor lor financiare, condițiile de viață necesare dezvoltării copilului". Art. 27/3 : „Ținînd seama de condițiile naționale și în limita mijloacelor lor, statele-părți vor adopta măsurile corespunzătoare pentru a ajuta părinții și alte persoane care au în grijă un copil să valorifice acest drept și vor oferi, în caz de nevoie, o asistență materială și programe de sprijin, în special în ceea ce privește alimentația, îmbrăcămintea și locuința."

Vinovați „fără" de vină

În una din nuvelele scriitorului american O. Henry, inclusă în volumul „Nici un fel de povestire" (tradusă la noi în anii '80) este istorisită o întîmplare care pare a fi luată din realitatea de astăzi a Bucureștiului. Această afirmație pare ciudată dacă nu chiar fără sens. Dar să ne aducem aminte despre povestea menționată într-o seară, fetița unei tinere familii se îmbolnăvește. Tatăl pleacă grăbit după medicamente. Trece o zi, două, o săptămînă și nu se mai întoarce. Anii trec, fetița crește și ajunge să aibă propria ei familie. Întîmplarea face ca și fetița ei să se îmbolnăvească. Soțul își ia paltonul, ieșe pe ușă grăbit plecînd spre o farmacie. După cîteva minute ușa se deschide și în prag apare un bătrîn cu medicamentele necesare în mînă. Fetița se ridică și strigă la bătrînelul pe care nu-l văzuse niciodată : „Unde ai fost bunicule ?". Iar bătrînul fericit răspunde cît se poate de firesc : „Am așteptat tramvaiul". Da, americanii își permit să glumească presupunînd ce se va întîmpla dacă mijloacele de transport în comun ar circula din an în paște. Bietul român, pașnic și blajin, își consumă nervii, timpul, și își rupe hainele în tramvaie, autobuze sau metrou. Înjură, dar n-are ce să facă. Furia și-o descarcă la locul de muncă, în familie, sau pe stradă. O stare de umilință și înjosire pe care au creat-o prestatorii de servicii aflate sub patronajul statului.

Am încercat să aflăm de ce metroul circulă atît de prost. De ce este permanent mizerabil, dacă avem vreo șansă ca în viitorul apropiat să putem beneficia de servicii calitativ superioare ? Ne-am adresat

CLAUDIU DOLTU

(Continuare în pag. a 2-a)

Mintea românului...

Pe 29 ianuarie anul trecut, masele eterogene de proletari veniți cu mic cu mare la chemarea proaspetei emanații în Piața Victoriei, aveau pe buze și în gînd un singur crez : „noi nu ne vindem țara". Erau așa de convinși că numai ei sînt patrioți și că țărăniștii și liberalii ar scoate-o imediat la mezat dacă n-ar fi ei acolo, cu basculantele și lanțurile lor, încît te apuca mila. Mila pentru acești oameni de bună credință, aduși aici cu zăharelul demagogiei de către vechii lupi înfășurați acum în piei de oaie și luptînd din nou, cum au făcut-o 45 de ani, pentru bunăstarea altora. De data asta pentru cea a lachelor celor pe care tocmai îi răsturnaseră cu prețul atîtor vieți. Și au crezut în emanație în continuare, pe 20 mai și 14—15 iunie, iar unii, în ciuda tuturor evidențelor, mai cred și acum. Pe aceștia, fideli cauzei partidului-front ce se bătea cu pumnul în piept în acel ianuarie, aș vrea să-i văd eu în lunile și anii următori. Să-i observ și să-i aud ce spun după ce va începe să funcționeze din plin minunata lege a privatizării, inițiată, votată și aplicată de partidul rozelor. Cu salariul „negociat" înjumătățit sau sfertuit, cu prețurile într-o ofensivă continuă care nu-i permite decît contemplația, el va asista uimit la farsa vieții lui : privatizarea întreprinderii unde lucrează. După ce statul-patron, bine reprezentat prin guvern și guvernanți, și-a luat mîna de pe uzină, lăsînd-o orfană, treburile au mers tiriș-grăpiș, la limita talimentului. Piața de desfacere ar fi fost, utilajele încă mai funcționau, specialiștii nu plecaseră toți în Apus, dar uzina, prin grija de tată vitreg a guvernului, ducea lipsă de energie și materii prime. Cu aceste două atuuri în mînă, statul-guvern a coborît la cota cea mai joasă valoarea întreprinderii. Acum, prin privatizare, luînd în considerare nu numai patrimoniul, ci și producția slabă și posibilitățile reduse de redresare imediată, i s-a stabilit o valoare ridicol de scăzută. Iar ca această uzină au fost majoritatea întreprinderilor din economie, făcînd ca partea de 30% cuvenită muncitorului nostru să aibă o valoare mult prea redusă față de cea reală. Iar ea se va micșora și mai mult cu timpul, fiindcă abia peste cîțiva ani va putea dispune de ea, o va putea valorifica. Pînă atunci, statul atotputernic se va folosi ca și înainte de bunul muncitorului nostru, considerat incapabil de a-și administra singur averea cîștigată printr-o muncă de sclav, în frig, curent și fum, în întuneric și foamete cronică. Deci a scăpat ușor de grija celor 30%, despre care aflase că i-ar reveni : Domnul a dat, Domnul a luat ! Avuția rămasă nu-l mai privește și de ea

H. ORNIC

(Continuare în pag. a 2-a)

Ceva greu de priceput

Nu pot înțelege cum săptămînal unei publicații de extremă stîngă face parte din comitetul director al unui partid de extremă dreaptă. Cum iarăși e de neînțeles cum șeful unui partid naționalist extrem, director al publicației ce poartă numele formației respective, scrie sub titlul „publicație absolut independentă". Logica e în tare grea suferință. S-ar zice că nimic nu e mai simplu decît să deschizi ochii și să vezi că lucru e cum e și că se impune o atitudine normală față de ceea ce ochiul binecuviințește să-ți dezvăluie. Dar rațiunea, în mod constant respinsă de decenii, continuă să stea ascunsă ori arestată. Ce să zici despre rațiunea extrema stînga — extremisul de dreapta ? Nimic, totul e ca pe vremea blestematului cînd enunțurile ideologice aveau caracter propagandistic, în realitate existînd tot atîtea doctrine cîte interese tactice de putere aveau personajele din vîrful piramidei. Ce să crezi despre un guvern și un președinte care nu se bucură de suficientă autoritate pentru a ordona viața societății românești alergînd înainte fără să țină seama de starea de fapt, pe care ei înșiși o deplîng, o reclamă și ne reclamă ? N-am să mă pronunț asupra aspectelor tehnice ale legii privatizării, o fac alții, pricepuți și îndreptățiți să semnaleze neajunsurile actului. Însă mă întreb și eu, ca atîția alții, ce fel de autoritate va avea legea din moment ce a fost contestată în parlament ? Și, încă și mai serios, legea e contestată de cîteva din marile sindicate, cuprinzînd cea mai mare parte a muncitorimii române. Dacă dl. președinte Iliescu promulghează totuși actul, să ne mirăm că măcar jumătate din societatea românească o va considera lipsită de prestigiu ? Ce vor face miniștrii, directorii, împuterniciții statului confruntați cu refuzul de a o aplica ? Vor scoate iarăși armata, securitatea și activiștii fesene pe stradă la vînătoare de oameni ? Ar face-o de am fi Albania de acum 15 ani, dar lumea s-a schimbat. Prin urmare, o sumedenie de acte importante, de interes național, sînt dintru bun început gîndite și azvîrlite în ochii oamenilor ca să fie, nu să rezolve. Cu o asemenea mentalitate este cu neputință ca puterea să pretindă a fi reprezentativă. Ea e suficientă sieși și se mulțumește cu acest rol primitiv în epoca modernă.

VIOREL ȘTIRBU

AM OBOSIT

După revoluție am sperat că am scăpat de coșmar. Atunci, în decembrie '89, marea agitată a sufletului nostru s-a liniștit și aripile speranței și dorinței de acțiune ne-au crescut uriașe.

În timp ce orășenii ardeau încă la febra evenimentelor, sătenii au trecut la acțiune. Unii curățau pînza de pălenjeni veche de 45 de ani din grajduri, saivane, hambare și poduri, visînd la viitoarele ugere bobotite de joiene, la orătănii și boturi umede de viței. Alții, ridicau îngropatele pietre de hotar, netezind cu privirea sau cu sapa mușuroaiele de pe finețul care le amintea fîșîitul coasei bunicului și cîntecul pîlpîlaciului. După căderea capului balaurului roșu, a cărui coadă se mai agită și acum, sperînd să-i crească alte șapte capete din poveste, după toate cîte au fost, ne-am lepădat povara scîrbei și revoltei adunată în anii comunismului primitiv parazitat și compromis de către niște troglodiți digestivi și acefali, cu tupeu și mentalitate tribală, descinși parcă din filmul „Planeta maimuțelor", după toate acestea, purificați de sîngele celor sacrificați, cu o nouă poftă de viață, am sperat. Am sperat ca în 2—3 ani să uităm, mai întîi, ce-i foamea. Pentru aceasta am luat în mîinile noastre soarta animalelor chinuite în C.A.P.-uri, salvarea lor constituind urgența nr. 1. Deși familie de intelec-

Prof. IOAN MOHORA
Sălajul de jos — jud. Hunedoara

(Continuare în pag. a 4-a)

Actualitatea clasicilor

Grigore Alexandrescu

ELEFANTUL

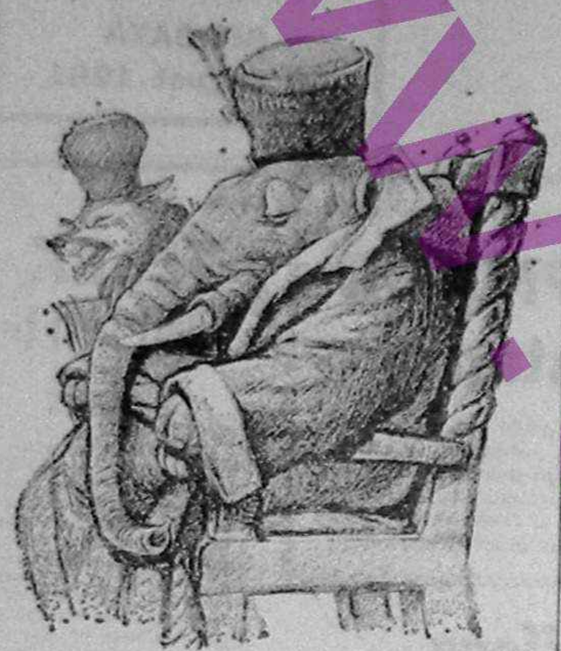

În vremea de demult, dobitoacele toate
De împăratul leu sătule, desgustate,
Își aleseră lor
Un alt stăpînitor.
Pe domnul Elefant, cu nasul învârtit,
Puternic îndestul, dar însă necioplit,
Și de cap tare gros, cât vreți să socotiți ;
Însă, ca să puteți să vi-l închipuiți,
Mă grăbesc să vă spui
O judecată a lui.

Noul stăpânitor,
Cât s-a orânduit,
Puse-n slujbă pe boi,
Iar lupul mâncător,
Se făcu favorit
Și ministru la oi...

Acum, să venim iară la vorba începută :
Văzând bietele oi că toate o să piară,
După lungi chibzuiri s-aleseră o sută
Și merseră la Craiu izbăvire să ceară.

Craiul sta ocolit d-o numeroasă curte ;
Cerbii cu coarne lungi, urșii cu coade scurte
Alcătuiau un ștab vrednic a fi privit.
Un berbece-nvățat, ce știa să citească,
Se-nfățișă smerit și-ncepu să vorbească :
„Ne rugăm să ne-ascultați, Craiule strălucit,
Și să întorci spre noi mila măriei tale ;
Starea-n care ne-aflăm e vrednică de jale.
Pentru că domnul lup, ministru ce ne-ai dat,
În loc a ne păzi, de tot ne-a-npuținat".

Domnul lup, întrebat,
Răspunse cu glas mare :
— „Stăpâne luminat !
Dreptate nu are :
Când le-am năpăstuit ?
Când le-am scos biruri grele ?
Eu iau obișnuit
De oaie câte-o piele ;
Dar prostimea ciudată
Așa e învățată ;
Și fără-a ști ce cere,
Va ne-ncetat să zbiere".

Mărețul efefant, după ce se gândește,
Dă de trei ori din cap și lupului vorbește :
— „Ascultă", zice, „și ia aminte
La ale noastre crăiești cuvinte :
Cât pentr-o piele, treacă-meargă,
Fiindcă singur spui c-ai dreptate ;
Dar pentru c-astăzi oaia aleargă
La mila noastră, care mult poate,
O iert : de dajdii fie scutită !
Ale ei plângeri voiu să le-ascult ;
Și decât pielea obișnuită,
Să nu poți cere un păr mai mult".

A ! când o să ne vie
O zi de bucurie,
Zi foarte așteptată,
Și scumpă în nevoi,
Ca să vedem odată
Pe lup mâncat.... de oi ?

Cenaclul editurii „Gîndirea Românească"

La 2 august a avut loc la sediul central al PNT-CD cenaclul editurii „Gîndirea românească".

Cu această ocazie dl. Victor Isac, directorul editurii, a făcut o scurtă expunere privind obiectivele cenaclului. D-na Rodica Indries a recitat din creația proprie de poezie, iar dl. Vladu Alexandru Sadovan a citit capitolul „Se dete pămînt țăranilor" din romanul „Cavalerul de la Mănăstire". În încheiere dl. Aurel Ludosan a dat citire relatărilor preotului Ion Rață, intitulate „Ultimele zile ale lui Iuliu Maniu".

Ședința următoare a cenaclului va avea loc la începutul lunii septembrie.

Performanța devitalizării

„Cusurul piesei mele — îi scria Cehov Olgăi Knipper la 12 oct. 1903 de la Ialta, în preajma montării piesei **Livada cu vișini** la MHAT — e că n-a fost scrisă dintr-o răsuflare, ci cu pauze lungi, chiar foarte lungi, locit trebuie să se fi simțind în ea oarecare tărăgăneală. Dar vom vedea". Timpul, succesul zecilor, sutelor de reprezentări ale piesei au confirmat acest „Vom vedea", adică marea ei valoare. **Livada cu vișini**, ca de altfel tot teatrul lui Cehov, trăind printr-un coplesitor firesc **de gradul 2**. Am citat însă rîndurile de mai sus întrucît ultima montare cu **Livada cu vișini** de la Teatrul „Nottara", în regia lui Dominic Dembinski, a scos în evidență tocmai cusurul de care se temea (neîntemeiat) Cehov : spectacolul era fragmentat, incoerent, neunitar, cu pauze lungi, chiar foarte lungi, culminînd spre final cu o tărăgăneală obositoare, ce trădeaza cel puțin o lipsă de vocație cehoviană a regizorului.

Indiscutabil, Cehov este un autor dificil, de o modernitate „înșelătoare", și un regizor care nu este „cogenial" cu el, cum cereu Camil Petrescu, nu are sorți de izbindă. Am văzut multe montări după piesele lui Cehov, dar memorabile numai **Livada cu vișini** în regia lui Pintilie, la „Bulandra", și spectacolul, cu aceeași piesă, al lui Anatoli Efros de la **Taganka** (spectacolul „faimos" al lui Harag de la Tg. Mureș m-a decepționat, fiind o viziune redusă la o scenografie aplicată **a priori** unui text, textul putînd fi deci „oricare"). Mai mult sau mai puțin reușite, realizate fie în cheie tragică, dramatică sau comică (ca excelentul spectacol al lui Efros), toate aceste montări însă respectau esența teatrului : **viața, raportarea la ea, crearea sau recrearea iluziei vieții pe scenă.**

Dominic Dembinski, prin viziunea sa, a trădat tocmai această esență a teatrului. Regizorul a imaginat un spectacol de convenții în convenții, încercînd să spună foarte multe, dar nereușind nimic, căci s-a încurcat în propria plasă de iluzii creată. Lucrînd cu mijloacele unui asemenea cod rupt de realitate, convențiile s-au anulat una pe alta și, drept consecință, au golit personajele de viață. Universul cehovian a fost gîndit ca proiecția visului unui copil sau ca proiecția întoarcerii în copilărie a personajelor, „Camera jucăriilor" devenind un prim generator de iluzii, de convenții. Dar ele sînt anulate de a doua sursă de convenții, aflată în același spațiu scenografic iluzoriu : **metafora dulapului.** Simbolicul dulap cehovian devine aici poarta magică a apariției și dispariției personajelor, a trecerii dintr-o irealitate în alta și nu din iluzie în realitate, pentru că „realitatea" în care intră sau din care ulează ele este ea însăși o iluzie, un spațiu al amintirii, al copilăriei, așadar un spațiu imaginar. Cele două metafore deci, cea a dulapului și cea a întoarcerii în copilărie, sînt în fond sinonime. Și cum ne spune poetica matematică, **sinonimia este neartistică.** Sugestia „copilului", a „întoarcerii în copilărie", este, pe de altă parte, preluată din filmul lui Nikita Mihalkov **Piesă neterminată pentru pianină mecanică.** Dar în film copilul este un martor al „plicticoasei" lumi cehoviene, căreia, în final, îi întoarce spatele. La Dembinski însă copilul este o convenție în convenție : ori el a proiectat personajele cehoviene, ori ele l-au proiectat pe el !

Am încercat pînă aici să pun puțină ordine într-o viziune foarte incoerentă. Că regizorul s-a rupt de realitate și de firescul (cehovian) al vieții și s-a plasat numai într-un spațiu pur, imaginar, fantezist, o arată însăși concepția sa asupra lui Lopahin, pe care Cehov îl considera „rolul central al piesei". Aici Lopahin nu mai este o forță reală ce semnifică „roata istoriei", ci o „victimă" a lumii care piere ; dar cum această lume care piere este o iluzie, o fantoșă, el însuși devine o iluzie. Lopahin este astfel golit de sens, „dialogînd" în singurătate cu niște personaje-păpuși ! De aceea, poate Alexandru Repan îi dă acestui personaj o colorătură atît de clovnescă, parodiindu-l deci pe „singurul care munceste" în această lume visătoare, nepractică, în scufundare !... Devitalizat, Lopahin devine ridicol, ca de altfel și celelalte personaje-fatomă ale piesei.

Dar dacă Dominic Dembinski a vrut — și a reușit — să devitalizeze personajele cehoviene („vidul" cehovian, ca și cel caragialesc, fiind, tocmai, unul viral, creator, expresie a vieții într-o ipostază istorică a ei !), dacă a reușit să le trădeze, făcîndule proiecția unui vis (cosmaresc, uneori de copil, să le neantizeze, întorcîndu-le la „vîrsta păpușilor", ce a pus, în schimb, în loc ? În locul vieții ce se poate pune ? Ca și în locul iluziei ei ? Iluzia iluziei, umbra visului ?!... În **Uriașii munților** Cătălina Buzoianu a dat viață — prin actor — unor idei abstracte, unor fantome, Dominic Dembinski, dimpotrivă, luîndu-i drept pretext pe actori, a golit de sevă niște personaje vii. În ce scop ? În ce scop ele „dispar" și se agită după niște pereți de plastic luminați ca într-o discotecă ? În ce scop sînt îmbrăcate, la un moment dat, în halate de sanatoriu ? Sîntem acum într-un ospiciu ? !... Logic ar fi fost ca prin „dulapul amintirilor" sau „dulapul magic" să pătrundă în scenă personaje în blugi sau, oricum, în costume sugerînd o istorie a generațiilor !... Sau, în fine, în ce scop, spre final, se joacă pe o scenă inundată de bancnote fără ca personajele să aibă vreo **reacție** în acest sens ? Dar, de fapt, ce reacție pot avea niște păpuși, niște fantasme ? Probabil că pentru Dominic Dembinski și spectatorii sînt un fel de fantasmagorii fără reacții !

Atunci cui se adresa un asemenea spectacol ? Actori de marcă, în frunte cu George Constantin, se chinuiau să **comunice** cu publicul, nereușind, făcînd figuri palide de figuranți ! Arta nu poate exista fără comunicare. Acest lucru să fi încercat să ni-l „demonstreze" D. Dembinski ? În orice caz, performanța de a devitaliza și a face inexpresiv un Cehov nu este la îndemîna oricui.

GRID MODORCEA

CLIENTUL NOSTRU... SCLAVUL GUVERNULUI

ASOCIAȚIA PENTRU PROTECȚIA CUMPĂRĂTORILOR DE AUTOTURISME a fost înființată în data de 13.09.1990 și a obținut personalitate juridică prin sentința nr. 2237 din 1990 a Judecătoriei Sectorului 1 București. Ea reprezintă interesele marii majorități a celor care în perioada 1981 pînă la 1.09.1990 au depus la C.E.C. contravaloarea integrală sau parțială a unui autoturism în contul curent special nr. 8.000.

APPCA a solicitat și solicită guvernului să aprobe livrarea autoturismului achitat la prețul cu amănuntul stabilit prin HCM nr. 2368/1969 și de Ministerul de Finanțe nr. 2502/1969, tuturor cumpărătorilor.

Împotriva hotărîrii nedrepte de majorare a prețurilor și pentru atingerea obiectivului stabilit, APPCA a folosit toate formele și mijloacele de protest: zeci de memorii adresate președintelui și primului ministru, articole în presă, interviuri la televiziune și radio, audiențe și mitinguri. Considerîndu-le epuizate, fără rezultat, convinși de ilegalitatea hotărîrii de majorare retroactivă, APPCA a acționat în judecată guvernul, Ministerul de Finanțe și Comautosport.

Am avut în vedere că statul a obținut prin investirea zecilor de miliarde depuse la CEC de către cumpărători beneficii în valoare de alte zeci de miliarde care pot acoperi actualele costuri ale autoturismelor, arbitrar stabilite de guvern.

Între hotărîrile guvernului în flagrantă contradicție cu interesele cumpărătorilor și cu legislația în vigoare, menționăm :

HG nr. 1109/23.10.1990 cu privire la liberalizarea prețurilor și măsuri pentru protecția socială care la articolul 27 (dispoziții finale) menționează: „Prevederile prezentei hotărîri se aplică de la 1 nov. 1990. Contractele în derulare încheiate anterior acestei date se realizează în condițiile de preț rezultate din negocierea prețurilor". Această hotărîre încalcă grosolan principiul neretroactivității legii prevăzut la art. 1 din Codul Civil. Facem mențiunea că prin achitarea anticipată a contravalorii autoturismului, potrivit HCM nr. 1187/1962 și HCM nr. 2368/1969 (în vigoare pînă la 01.09.1990) cetățenii au devenit de drept proprietari autoturismelor. În aceste condiții în mod ilegal, guvernul prin hotărîrea menționată, a stabilit că livrarea autoturismelor pentru această categorie de cumpărători să se facă numai după achitarea noilor prețuri majorate cu încă cca 150 000 lei.

Convins temporar de netemeinicia articolului 27 menționat, se ia HG nr. 239/1991 prin care acest articol este abrogat.

Hotărît să ignore din nou interesele cumpărătorilor se ia HG nr. 446/1991 prin care se anulează HG nr. 239/1991, și deci principiul retroactivității consemnat în articolul 27 rămîne valabil. Este evidentă deruta guvernului și ilegalitatea hotărîrilor luate.

În cadrul procesului din ședința publică din 05.06.1991 s-a solicitat în scris și verbal șefilor (guvernul și Comautosport) să depună toate actele normative cu caracter administrativ din care să rezulte că s-a dispus aplicarea retroactivă a scumpirii autoturismelor și cu 10 ani în urmă, adică în 1981. La această solicitare consilierul juridic al guvernului, d-na Negru Mariana, a răspuns că „nu există asemenea acte". Nici la ședința din 18 iunie și 2 iulie nu s-au adus dovezi în acest sens.

În final solicităm tuturor membrilor asociației noastre să aibă încredere în justiție. Întrucît sîntem convinși de justețea cauzei pentru care luptăm. De asemenea mulțumim pe această cale celor ce ne-au sprijinit în acțiunea noastră pentru stabilirea dreptății în acest conflict.

Președinte,
Ing. CHITOREN ȘTEFAN

(Urmare din pag. 1)

lor revoluției, cu vîrful înmuiat în otrava mortală a teoriei luptei de clasă reînviate, în opoziția parlamentară, care s-ar fi retras, chipurile, de la discuții din lipsă de preocupare pentru interesele celor ce au ales-o. Metoda tovarășului Enache este specifică activiștilor comunismului primitiv și se cheamă **întoarcerea adevărului pe dos** sau **vopsirea în negru a albului și susținerea că acesta e roșu**, în ciuda evidenței generale : doar pe motivul că domnia sa asa vrea să fie și cu singurul argument că poporul nu știe să-l privească, deoarece poporul nu e doar prost, ci și orb, și surd, ba chiar mort, nu există. Nu e decît o noțiune abstractă, un număr : cei 20 000 000 de proști sau cele 85% sau 66%, care i-au votat ; dar nu-l format din ființe vii, cu griji și cu nevoi, cu gînduri, sentimente și idei. Pentru că numai un dispret demonic — nu suveran — poate împinge pe cineva să îasă în „fața unei națiuni întregi", să susțină astfel de aberații, nefondate, în mod real și practic, nici măcar pe cîtimea unei presupuși de adevăr. Încît bastarzii noștri naționali, ca toți uzurpatorii, aventurierii, riscă nesăbuit să se îmbarce pe o corabie nici sub pavilionul roșu al celui mai de stînga socialism, ci sub acela negru al unei caravele de pirați, condusă de-un corsar.

Aceleași metode își refac apariția, din perioada de după revoluție și pînă la alegerile din 20 mai : inscenarea, instigarea la violență, interpretarea eronată a faptului istoric, dacă nu chiar falsificarea lui, îmbrobodirea adevărului, dezinformarea, minciuna, lipsa de scrupule și de moralitate, duritatea și furtul inițiativei și meritelor altora etc. Un organism politic ce s-a născut prin furtul inițiativei unui întreg popor, furt sîngeros și, deci, chiar criminal, nu se va da în lături de la nici o metodă pentru a-și duce la desăvîrșire acțiunea cea mai distrugătoare. El se va folosi, și de această dată, în vederea alegerilor, de aceleași metode dure, fără discernămînt, și nu trebuie să ne mire faptul c-au început, din nou ,atacurile la adresa unor ziariști străini și autohtoni, de opoziție, că-ncep, iarăși, intimidările și violențele, care vor fi dublate de promisiuni, chiar măsuri populiste. Pun pariu că titlurile de proprietate se vor da înainte a alegerilor locale, ca și cele 30% ale avuției naționale înaintea alegerilor generale și că guvernul va face pe dracu-n sapte să umple piața cu produse alimentare, mai ceva ca la vizitele „înopinate" ale lui Ceaușescu. Și pun pariu c-am să cîștig pariul pe care dl. Roman l-a pierdut cu agricultura, deoarece țăranii n-au cu ce să-și muncească cele 10 hectare de pămînt, dar nu se vor întoarce nici în colhoz, nici în asociații ,pentru că n-au să poată fura cît înainte și pentru că, de altfel, s-au săturat, pînă din sus de gît, să fie hoți, dacă nu hoții. Pentru că la putere sînt aceiași oameni fără Dumnezeu, ba mai perverși decît cei dinainte, deoarece aceștia își fac semnul crucii și intră în biserică, deși nu au credință

Era bastarzilor

nici cît e negru sub unghie. Eșalonul al doilea este mai numeros și diversificat, mult mai sofisticat decît a fost cel care a căzut, fiind cu atît mai periculos și nociv. În spatele unei propagande a reformularilor, acești oameni nu vor să schimbe în esență sistemul, cît să se instaleze cu fermitate în locul rămas gol, să se „implementeze" atît de bine și de solid, încît să nu mai poată fi „clintiți". Abia atunci ei se vor declara satisfăcuți.

Exemplul cel mai elocvent că au condus în mod totalitarist, încă de la revoluție încoace, este că au făcut tot ce-au vrut — cînd n-au putut cu vorbele de lemn, au făcut-o cu rîngile de fier — și că în ciuda susținerilor teoretice că-n parlament ar exista pluripartitism, ei nu s-au sinchisit de gestul parlamentarilor de-a părăsi lucrările, ci au continuat discutarea proiectului, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Asta, chiar cu acordul președintelui Iliescu, după ce acesta promisese opoziției revenirea asupra proiectului și refacerea lui din partea guvernului. O dovadă în plus cît preț se poate pune pe o promisiune prezidențială : Legea a fost votată, ca și cum opoziția parlamentară n-ar exista. Căci, de fapt, ea nici n-a existat și nici nu există, pentru F.S.N. nici poporul român.

Dacă as face parte dintre parlamentarii ce au părăsit sala, eu nu m-as mai întoarce în parlament după aprobarea Legii privatizării. Majoritatea fesenistă a profitat doar de prezența parlamentarilor din opoziție, căci tendințele și apucăturile totalitarist-dictatoriale ale președintelui erau vizibile pe cînd acesta era în fruntea C.P.U.N., chiar dacă rezultatele actelor sale decizionale nu erau atît de teribile. Îmi amintesc, în acest sens, exact, cum s-a discutat proiectul Legii electorale, cînd dl. Iliescu îi lăsa pe toți să propună amendamente și să vorbească, după care supunea la vot tot varianta inițială. Opoziția ar fi trebuit să refuze de la bun început să intre-n parlament în astfel de condiții. Ea n-a făcut, intrînd în parlament, decît să întărească în fața opiniei internaționale „legitimitatea" pe care F.S.N.-ul și-a adjudecat-o, cu o majoritate mult prea zdrobitoare. Dacă, totuși, admitem aserțiunea d-lui Brucan, cum că poporul acesta este prost și că încă mai doarme, să mai fie lăsat să doarmă, pînă se va trezi de-a binelea. Adică pînă cînd va realiza o revoluție reușită.

În acest sens cred că trebuie să acționeze liderii opoziției. Dacă vor să dovedească faptul că sînt lideri. Dacă opoziția nu e în stare să se unească și fortifice astfel ca să cîștige adeziunea maselor — sau măcar a majorității alegătorilor — și, totodată ,să contracareze duritatea și violențele guvernanților, chiar în pofida faptului că aceștia și-au dat legi, pro domo pentru ei, legi **personale**, concluzia dură dar logică este că fesenenul își mai „merită" încă rolul conducător și că România nu se va putea desprinde din mlaștina comunistă, cel puțin încă o vreme.

E dureros că astfel stau lucrurile, dar dacă nu avem curajul să privim adevărul în față și să-l spunem în gura mare, cu orice risc, vom continua să ne mai îngălăm multă vreme în minciuna fardată cu populism și cu violență a F.S.N.

Popoarele, ca și oamenii, își au soarta lor : dacă omenirea nu reușește să cîștige poporul de partea ei, înseamnă că poporul dorește să mai rămînă încă sub neocomuniști. Sau că nu-i pasă de destinul său. Iar dacă un popor vrea să moară sau să dispară, cine să îl oprească, dacă nu exponenții lui ?

Avem exact soarta pe care-o merităm : nici o iotă mai bună, nici o iotă mai rea. Cum vom vota, așa vom progresa ! Iar valurile conducătoare trec. Păcat că rămîn pietrele tot mai locului în mal ca albiei acestui popor prost condus pe care apele unei întregi istorii vitrege n-au reușit încă să-l limpezească, de mîluri, gropuri și vîrturi, dintre care cea mai învolburată și tulbure s-a dovedit a fi tocmai această perioadă postrevoluționară sau această eră a **bastarzilor.**

Marin Preda spunea că sîntem suficient de maturizați pentru democrație. Eu, însă, sper, cu toată forța puterii mele de judecată rațională, să se fi înșelat „moncherul" și-n scenă privindă, ca și în cea a lui Ilia Morumet (Ilie Moromete), cînd l-a „concurat" chiar literar vorbind, să se înscrie în colectiv și să-și trimită copiii la oraș. Să fi intuit, totuși, marele prozator ,că după neagra „eră a ticăloșilor" va urma roșa „perioadă a teroriștilor", care să pregătească „era bastarzilor" ?

Întrucît mă privește, rămîn, totuși, de partea lui Mircea Eliade, care credea mai optimist și mai cuprinzător, că viitorul aparține poeților și că, după atîtea epoci, dominate de credința de știință și tehnică, va veni epoca dominată de poezie : o lume a perfecțiunii și păcii, împăcată cu sine, în care aș numi-o „epoca bastarzilor". Atunci, la cîrma lumii noastre va reveni Orfeu, pe cînd trac, discipolul marelui zeu Zamolxis. Dar, va putea el, oare ,să îmblînzească atîtea animale, cîntînd din nai și lyră, făcîndu-le să joace după cîntecul său ? Aceasta-i întrebarea : se va mai putea vindeca România de animalitate ?

CĂPITANUL DE POLIȚIE, DESCHEIAT LA CĂMAȘĂ

Pe marginea peronului Gării de Nord, cinci copii (cel mai mare să fi avut 10 ani) „fumau" mucuri de țigări culese dintre sine. Își stabileau un nou plan de bătaie. Cum să treacă totuși în Polonia ? După accent erau din Moldova. Zdrențăroși, murdari, în pantaloni scurți, fuseseră întorși de la vamă. N-am de lucru și abordez un căpitan de poliție deschelat la cămașă (nu de tot, dar destul cît să i se vadă pieptu-i musculos). / „Sînteți cumva de la poliția T.F. ?" / „Așa se pare" (răspunde stăpîn pe sine) /. Îi povestesc cele auzite de la copiii de pe marginea peronului. Dacă i-as fi spus că va ploua la iarnă, poate ar fi fost impresionat. Încerc să îi mai rețin atenția mergînd în pasu-i grăbit de-a lungul unui peron. / „Noi nu putem face nimic. Pînă acum am încercat să luăm măsuri. Copiii vagabonzi erau duși la un centru de triere. Cei cu familii erau trimiși acasă, celilalți... la casa de copii sau lăsați să plece. Se întorc însă mereu în țară. Nu avem ce să facem" / „Și totuși, ce rol are poliția T.F., cînd intervine, numai în cazuri de omor sau scandaluri ?" / S-a uitat ca și cum as fi fost de pe altă planetă. A răspuns foarte sigur de el. Din cele spuse am înțeles că nu dorește să insist / „Deci dvs. rămîneți numai cu datoria constiinței împlinite ?" / Obrăznicia mea a dus la finalul discuției. Cu un aer superior a aruncat peste umăr : „De fapt, de la început n-ar fi trebuit să vorbesc cu dvs. Sînteți de la «Dreptatea» și ziarul dvs. spune ceea ce «spune»" / Și eu care crezusem că mi se va reproșa abordarea unui ofițer de poliție român în exercițiul funcțiunii fără acordul superiorului lui. / „Totuși sper că nu aveți nimic împotrivă să consemnez dialogul nostru ?" / „Chiar vă rog, de sta v-am spus ce v-am spus !".

Mă țin de cuvînt și fac publică o discuție cu un dom' căpitan deschelat la cămașă.

CLAUDIU DOLTU

P.S. Netulburat, s-a îndreptat ținînd o hîrtie de 50 de lei în mînă spre un chioșc alimentar de pe peron. Căldură mare și o „Cola" este binevenită.

Vinovați „fără" de vină

(Urmare din pag. 1)

conducerii Direcției de Exploatare a Metroului din cadrul S.N.C.F. Dl. Moldovan Tiberiu, director comercial, ne-a asigurat de faptul că și acolo „sus" se știe ce se întîmplă „jos"... Am aflat de ce : (1) este veșnic mizerie în stațiile de metrou ; (2) curge apa pe pereți ; (3) luminația este slabă ; (4) costul unei călătorii este doi lei ; (5) mergem precum crumpii la orele de vîrf.

Deci : (1) Suprafețele stațiilor depășesc 60 000 m.p. Cum nu există mijloace mecanice pentru curățenie se spală cu teul. Oamenii necivilizați nu păstrează curățenia. Deocamdată nu există personal de ordine pentru pedepsirea celor „nedisciplinați".

(2) Construcția este defectuoasă, iar remedierile sînt foarte greu de realizat.

(3) Lipsa cronică de tuburi fluorescente.

(4) Costul suportat de IEMB pentru un călător este în jur de 7 lei. Dată fiind importanța socială a metroului, statul subvenționează acest mijloc de transport. „Anul acesta nu intenționăm să ridicăm tariful de călătorie".

(5) Lipsa vagoanelor constituie principala cauză a timpului exagerat de mare pe care călătorul este obligat să-l piardă așteptînd trenul. În ultimii 5 ani numărul de vagoane livrat de „Astra Arad" a fost de jumătate din necesar. Pînă una alta din totalul de 250 de vagoane 80 sînt nefolosibile. Reparația acestora necesită eforturi financiare deosebite la care se adaugă și faptul că nu se găsește o instituție capabilă să le repare.

Săptămînile trecute, TVR ne-a dat o nouă probă a dragostei față de adevăr. Mania „împărțialilor" este să nu spună adevărul. Nu numai în ceea ce privește actualitatea politică. Indirect, ca să arate grija guvernului și inițiativa pionilor numiți în consiliile de administrație ale S.A.-urilor ne-au „plimbat" și cu vagoane noi de metrou. Frumos colorate... nimic de zis. Dar nici măcar conducerea IMEB nu avea habar de existența lor.

Capacitatea tehnică de transport este de 40 de trenuri/oră și sens. Aceasta înseamnă aproximativ 50 000 de călători transportați într-o oră pe unul din sensuri. Care este realitatea... simțim împreună.

Așadar, totul se „justifică". Și poliloghia începe cam așa : datorită scăderii producției industriale, a blocajului financiar, eventual și a spionilor situația este grea, tovarăși. În asemenea condiții populația trebuie să strîngă cureaua, să închidă ochii și să nu fixeze întîlniri la oră fixă.

Dincolo de glumă, dacă cei cocoțați în vîrful piramidei puterii ar folosi zilnic mijloacele de transport în comun, sîntem siguri că s-ar găsi nu numai explicații, ci posibilități rapide pentru îmbunătățirea situației. Altfel cine știe... șobolanii care ne țin de urît cît timp stăm pe peron vor fi mîncați de crocodilii care pot să apară.

Mintea românului...

(Urmare din pag. 1)

vor dispune acum tocmai cei care l-a îndemnat să strige în 28 ianuarie că nu-și vinde țara. Numai că astăzi, acesta este gata s-o vîndă cît mai ieftin străinilor pentru un pumn de dolari, sau s-o ia, de ce nu, chiar el sau neamurile lui numeroase. Care prin funcțiile avute înainte de Decembrie și păstrate cu grijă și acum, au prins un chiag nemaipomenit. Doar nu poți umbla cu miere fără să te lingi pe degete. El fiind în fruntea bucatelor, a fost primul care s-a înfruptat din toate binefacerile economiei de piață. Iar acum, cu bani buni verzi la chimir, va veni în fabrica omului nostru de bine și-i va deveni patron. Lucrătorul va constata cu uimire vecină cu perplexitatea că noul stăpîn este, nici mult nici mai puțin decît cel care îi dicta lozincile de triva vînzării țării, cel care în fruntea lor, plin de îndîrjire l-a condus la sediile foștilor și liberalilor pentru a face una cu pămîntul. Pe ochii mari și nu-i vine de creadă. Apoi își aduce aminte de proverbul preferat al tatălui lui părinte, și-și mușcă buzele : „dă-mi Doamne mintea românului cea de urmă !". Și poate Domnul i-o va da, iar la toamna și primăvară va judeca la fel tocmai cu ea. Sau nu va da, și atunci vor veni alții și le pe capul lui și-al nostru. Totul cum va vrea Domnul.

Ne silesc să rămînem săraci

(Urmare din pag. 1)

vietică, manipularea maselor prin isterizare și promisiuni demagogice. Știm prea bine că asemenea tactică se află la originea stării noastre de astăzi. Nu sîntem dispuși să reluăm experiența lui Petru Groza și a guvernului său de trădători și de incapabili. Nu mai vrem un regim de sărăcie, de robie și rușine, care să ne țină la marginea lumii civilizate. Ni s-a spus să urîm bogăția materială și spirituală, mișcarea vie, liberă și colorată a vieții. Dar trebuie să înțelegem că nu în bogăție constă pericolul, că, așa cum îmbuibarea și depravarea acționează asupra omului cu distructivitatea unui narcotic, tot așa îl degradează și lipsurile, mizeria, sordidul, prin anemiere, atrofiere și abrutizare.

DIN LUMEA SPORTULUI

• La Campionatele Europene de atletism pentru juniori reprezentanta noastră Ana Nanu a obținut medalia de bronz.

• La 20 septembrie vor începe în Egipt Jocurile Sportive Africane. Deși primită în mișcarea olimpică, Africa de Sud nu va putea lua parte la aceste întreceri deoarece... nu este membră a Organizației Unității Africane. Cine face discriminări ?

• În Franța, după ce Campionatul a început de trei etape, există 150 de fotbaliști „aur" someri. Profesionalismul are și fețele mai puțin plăcute.

• În schimb cunoscutul fotbalist iugoslav Dragan Stojkovic, 63 de selecționări în echipa iugoslavă plus multe alte titluri printre care Cupa și Campionatul a accepta transferul la faimoasa echipă a lui Jean-Marie Tapie, Olimpique Marsilia, echipă din divizia a II-a franceză Amiens. S-a grăbit să facă o va aduce în prima ligă.

• Președintele Federației algeriene de Fotbal a fost arestat după meciul cu echipa Burkina Faso. La baza arestului a fost Motivul a fost că în echipa nigeriană au dat cu chilоți, trebuind să-și dea pantalonii.

Combinații și... permutări

Există în matematică un soiel de subiect și care tratează mulțimea combinațiilor ce se pot obține dintr-un anumit număr mai mic sau mai mare de termeni și a permutărilor, adică a așezărilor pe care termenii le pot avea ca urmare a schimbării locului inițial.

Sigur, nu toți oamenii au preocupări de genul acesta; dar, se observă că (avînd pe doi ingineri stăpîni ai treburilor publice), o aplicare a acestor metode în politica țării a devenit foarte actuală și mai ales foarte eficace.

Aplicațiile acestea au început încă imediat după revoluție, adică odată cu înființarea CPUN-ului înaintarul căruia s-au exersat diferitele combinații (de păreri și permutări de oameni (în raport, evident, cu părerile), ajungîndu-se în cele din urmă la o soluție care a făcut mult zgomot la timpul său, dar care a dovedit că rezultatele obținute sînt reale și, mai ales, cele dorite. Este vorba de transformarea FSN-ului dintr-un front al salvării naționale, adică o formație **nepolitică** menită să acopere golul de putere creat, într-un **partid politic**, adică într-o formație cu vădite drepturi de a crea și impune politica țării.

Deci, primele combinații și permutări au reușit și au dus la ce-au dus, spre fericirea unora, necazul altora (a acelora care n-au intrat în calcul) și stupoarea opiniei publice, deprinsă totdeauna să creadă că oamenii sînt buni, corecți și demni.

Combinațiile și permutările reușind, metoda a fost deci verificată și a devenit deodată principiu de urmat în viața publică.

Așa s-a ajuns la stabilirea numărului necesar pentru ca un partid politic să se poată constitui, un număr care trebuia de asemeni să nu fie prea mare — pentru ca el să poată fi realizat de orice cumătru care avea ambiție — și nici prea mic — pentru a se putea astfel crea, cu puțin, un număr mare de formații politice.

Și, spre uimirea noastră, a reușit și a doua aplicație a teoriei, apărînd deodată, ca din pămînt, o sumedenie de partide și de partidulete, fiecare șef de formație politică fiind numărul (unul din numerele) permutat în PCUN o dată și repermutat din FSN, a doua oară.

Fragmentele acestea politice aparținînd aceleiași mulțimi de „cadre", era firesc să formeze, la un moment dat, o „combinație" cu scopul ca înțelegerea să fie „deplină", așa cum de asemenea era normal ca în sînul combinației guvernamentale să se nască elemente cu veleități mai mari, veleități bazate nu pe capacitatea lor de a rezolva niște probleme ale națiunii, probleme de stringentă actualitate, ci pe aceea a dorinței lor de putere cît mai deplină asupra sufletelor înrobite ale națiunii, ca niște despoți care mai de care mai „luminați".

Și s-au făcut din nou niște combinații — absolut necesare pentru „liniștea noastră" — și niște permutări — pentru îndepărtarea turbulenților.

Au început deci coalițiile între partidulețele prezente cu scopul ca acea „combinație" de la putere să poată fi puțin împinsă, să mai facă loc și altora.

S-au unit cîte 2—3 formații din acestea, s-au despărțit 2—3 grupulețe din „combinația" de la putere, unele au pierdut culoarea politică trecînd în „apărarea și susținerea" dinaunteru a sindicatelor etc.

În toată vîrzoleala asta numai cetățeanul de toate zilele și de toate necazurile, privește uimit la ceea ce se întîmplă, ascultă la televizor la tot ce se spune și nu înțelege nimic, programele fiecărei formații fiind identice cu al formației la putere.

Constată numai că viața lui este tot mai grea, că-l amenință foamea, frigul iernii și șomajul, și că nu mai știe care din partidulețele ce-și arogă dreptul de apărător al intereselor lui este într-adevăr acela către care să se îndrepte.

Că despre partidele cu tradiție, adică „istorice", cum au fost ele categorisite, n-a citit în ultimii patruzeci de ani decît lucruri rele, deși bătrînii mai spun, pe ici, pe colo, cum o duceau pe vremea lor și mai constată ei și acum că sînt singurele care le mai pot asigura viitorul, dar prea i-au bătut și alungat în campania electorală din '90 și prea au fost mari distrugerile la care au fost supuse sediile acestora în timpul mineriadei; și li se face frică.

Mai țin ei seama și de faptul că securitatea funcționează ca mai înainte și că iar le este frică.

Mai constată și faptul că poți fi dat afară din serviciu și pentru... politică, nu numai pentru „absențe nemotivate" sau „reducere de activitate" sau... Și frica...

Mai văd că PCR-ul se reactivează și că are și pretenții asupra patrimoniului. (Deci iar întrebarea: vin înapoi?)

L-au văzut la televizor și l-au auzit pe tovarășul Verdeț, însoțit de foștii „activiști": tronind la Partidul Socialist al Muncii și iarăși li se face frică.

Deci frică, disperare și foame; elemente de viață cotidiană „liberă și democrată", cum ne asigură conducătorii statului și guvernului.

Numai cetățeanul ajuns în faza aceasta se întreabă caragialesc:

„Și eu cu cine votez?"

Păi, cu FSN-ul, cu PCR-ul, cu PSM-ul, sau oricare altă formație pe care o vede în Senat sau Cameră pe băncile majorității, nu?

Că am mai votat odată „pentru liniștea noastră" și o și avem. Dacă mai votăm odată așa, ajungem de unde am plecat.

Și ne vor blestema din nou morții din Decembrie 1989 și de mai încoace!

ER. ȘTEF.

Simbioza dintre putere și minciună

Puterea actuală „emanată" la 22 decembrie 1989 a dovedit, de atunci și pînă acum, că trăiește într-o perfectă simbioză cu minciuna. Prin minciună puterea caută să ne convingă că albul e negru și negrul este alb și asta cu scopul vădit de a-și menține fotoliile confortabile la care a rîvnit ani în șir în timpul dictaturii comuniste. Minciuna, la rîndul ei, ajută puterea actuală pentru a induce în eroare pe cei care nu au o cultură politică și nu din vina lor, ci datorită celor 45 de ani trăiți în bezna comunistă.

În baza celor afirmate mai sus să facem o trecere în revistă a principalelor minciuni pe care le tot vehiculează puterea cu o frecvență năucitoare.

Domnul președinte Iliescu nu scapă nici un prilej în a ne spune că nu știe cine au fost teroriștii din decembrie '89, ba mai mult afirmă că și asupra lui și a celorlalți „emanați" s-a tras. Din fericire pentru noi, nici un emanat nu se află printre eroii din Cimitirul Eroilor Revoluției, așa că din acest punct de vedere putem spune că sîntem o națiune norocoasă.

De un an și jumătate, presa independentă internă și internațională scoate la lumină diverse fapte care atestă implicarea unor comandanți și a altor factori la genocidul din decembrie '89, aduc mărturii despre teroriști, dar puterea „n-aude, nu vede", nu este interesată în aflarea adevărului. Cine poate crede că un președinte, chiar al CPUN-ului, dacă ar fi dorit, prin puterea de care dispune, nu ar fi scos la lumină, ajutat de procuratură, pe adevărații vinovați ai genocidului din decembrie '89. Culmea cinismului îl reprezintă faptul că prin decrete prezidențiale, cei care au condus ostilitățile în decembrie '89 au fost avansați, iar adevărații teroriști sînt liberi, sînt printre noi.

Tot după revoluția din decembrie, întrebat de mulțime, care este soarta PCR, domnul Iliescu a afirmat cu seninătate că acesta s-a desființat. Ba mai mult a dat și un decret de desființare, ca după două zile, tot domnul președinte să anuleze actul, motivînd că a fost dat sub presiunea străzii.

Iată că nu au trecut nici doi ani de la revoluție, că a și apărut Partidul Socialist al Muncii (fost PCR), iar mai nou, alt concurent al acestuia, ca o sfidare la adresa zecilor de mii de patrioți care au înfundat pușcăriile comuniste, unii dintre ei dormind somnul de veci în gropi comune, constituirea, la 22 iunie a.c. în deplină legalitate a Comitetului de organizare al Partidului Comunist Român cu scopul de a readuce la lumină fosta organizație politică extremistă.

Vă amintiți că la marile demonstrații din Capitală, mulțimea cerea desființarea Securității, adică a poliției politice. Domnul Iliescu le-a răspuns: „Să fiți voi sănătoși, securitatea a fost desființată". Numai că viața a dovedit că președintele țării nu a spus adevărul. Membrii poliției politice au trecut după revoluție în cadrul MAN, de unde au revenit în corpore nu după mult timp în SRI, înființat prin decret prezidențial. Argumentația „născerii" rapide a acestui serviciu a fost faptul că au intrat în țară mulți spioni și legionari care, au printre altele, menirea de a destabiliza. Așteptăm de un an și jumătate, să vedem la televizor un spion sau un legionar descoperit de SRI, dar nimic. Basme de adormit copii. Pomenim doar în treacăt faptul cum a decurs campania electorală și alegerile din Duminica Orbului, cînd domnul Iliescu ne-a asigurat că totul a decurs normal, iar rezultatul a fost opțiunea maselor. Oare așa să fie? Viața începe să scoată la iveală adevărul. Buletinele de vot ale PNȚ-CD și PNL aruncate într-o groapă dintr-o anumită provincie din țară, se constituie într-o altă vinovăție, avînd în vedere că printre acestea nu se găsea nici un buletin de vot al FSN.

În altă ordine, domnul președinte Iliescu ne-a spus că anul acesta este anul redresării economiei, că în urma vizitelor de lucru făcute la Fabrica de becuri de la Fieni și la Fabrica de frigidere de la Găești, ne asigură că vom avea becuri și frigidere pe piață. Viața dovedește că nu avem nici unele, nici altele. Dar parcă numai astă nu avem noi.

Să nu mai vorbim de vizitele de plăcere prin lume ale președintelui nostru, ale căror rezultate întîrzie. Dl. Iliescu este ajutat în măsluirea adevărului de „emanatul nr. 2", premierul Petre Roman. Privindu-i ai impresia că sînt în întrecere socialistă care să mintă mai al dracului. Au avut și de unde învăța. Pe timpul regimului comunist se mințea de înghețau apele în plină vară. Pe atunci, printre altele, se vorbea de marile recolte de grîu pe care le obținea România de se minuna o lume. Numai că un reporter a întrebat pe un fermier iugoslav din apropierea graniței cu țara noastră, cum explică aceste mari recolte de grîu din România. Fermierul a răspuns: „În România se cîntărește și combina cu care se recoltează grîul". Acum domnul P. Roman nu mai cîntărește combina, în schimb lucrează cu bile albe și... gri. Cum era de așteptat, domnia sa își acordă pentru starea jalnică în care se află industria, agricultura, învățămîntul, sănătatea, cultura, numai bile albe. O bilă gri și-o acordă doar la capitolul protecția socială.

Păi să vedem cum stau lucrurile. În anul acesta, pînă în prezent, industria a realizat o producție de 65% față de aceeași perioadă a anului 1989, iar exportul reprezintă 50%. Pentru a nu da faliment numeroase societăți comerciale sug în continuare de la ugerul bugetului, pînă vor crește mari peste 20—30 ani. Vă rugăm pe d-voastră să-i acordați bila ce i se cuvine d-lui P Roman.

În agricultură, premierul ne-a spus că a cîștigat pariul. Cum explicați, domnule Roman, faptul că România, o țară exportatoare de cereale, a ajuns sub guvernarea d-vs. să importe grîu, porumb, zahăr, soia și altele. Acum e rîndul dvs. să vă acordați bila pe care cu adevărat o meritați.

În ceea ce privește învățămîntul, cultura, sănătatea, ce să mai vorbim. Acestea trag să moară sub privirile liniștite ale guvernanților noștri.

Bila gri de la capitolul „protecție socială" pe care v-ați acordat-o este mult mai neagră privită de noi, cei mulți. Ați promis populației că la anumite produse de bază, nu vor fi liberalizate prețurile, acestea fiind subvenționate de stat pînă mai tîrziu. Păi, domnule premier, carnea, brînza de vacă, smîntîna care s-au scumpit nu fac parte din produsele de bază?

De ce nu spuneți adevărul, că am ajuns în stare de faliment economic datorită incapacității cu care guvernați această țară? Pentru a justifica proasta guvernare în toate domeniile de activitate, dați vina pe corupție. Numai că se adeverește proverbul: „Peștele de la cap se strică". Peștișorii mai mici — prefecții, subprefecți, primari, — exemplele vă sînt cunoscute de la televizor și din presă — s-au pus pe căpătuială luînd drept model peștii mari de la centru, care, printre altele, s-au mutat în vilele din cartierul anotimpului înfloritor, vile care nu le aparțin de drept. Vă întreb, cum vreți putea pune capăt corupției, cînd cei care trebuie să ia măsurile ce se impun sînt chiar ei corupți. Lanțul slăbiciunilor, domnule Roman, și praf aruncat în ochii noștri.

Între altele, în Parlament s-a discutat legea privatizării. Partidele de opoziție s-au retras de la discutarea acestei legi pe care o consideră, în actuala formă, a fi o lege antinațională și antipopulară. V-a deranjat atitudinea acestor partide. Drept urmare, ați apărut la televiziune adresîndu-vă întregii națiuni ca să înțeleagă că la această lege prezentată de guvern și-au adus contribuția cei mai reputați economiști români și experți străini. Numai că minciuna are picioare scurte. A doua zi, Asociația Generală a Economiștilor din România a protestat arătînd că ea, asociația nu a înaintat guvernului nici un acord cu privire la acest proiect de lege în forma în care a fost prezentat. În privința experților străini de care vorbiți, aceștia afirmă că firma engleză solicitată de guvernul român să acorde consultație privind legea privatizării are legături strînse cu o societate românească înființată de fosta securitate română în Cipru în anul 1984.

Domnilor emanați, acum este la modă un joc „Alba-neagra". Jucînd acum cu noi acest joc, dvs ați pierdut. Tot mai mulți oameni din țara noastră, care v-au votat, își dau seama că i-ați trișat, mințindu-i un an și jumătate. Domn ar fi cu fața curată, să vă retrageți, dîndu-vă demisiile!

Avem nevoie de un guvern care, spunîndu-ne adevărul, îl vom înțelege și vom participa cu toții la redresarea economică pentru a avea o viață prosperă pe care ne-o dorim în România.

GH. ALEXANDRU

La orizont, o răscoală originală

Dezamăgit, dezinformat, derutat, aparent doar manipulat, țăranul român contemporan, cu sufletul zdrobit de speranță pierdută, în vara fierbinte a tuturor promisiunilor, își vede roadele muncii ducîndu-se pe apa sîmbetei sau mai pe înțelesul „lozincarilor" sau foștilor „telegramiști", în silozurile statului.

Avem legi, avem parlamentari din „abundență", dar țăranul nu este încă stăpîn pe roadele muncii sale. Orzul, grîul, secara vor fi depozitate în fălcile flămînde ale statului original-socialist. Fără explicații, noua nomenclatură agricolă a hotărît să dijmuiască țăranul. Logica lor: „noi am semănat, pămîntul era al cooperativei, tractoarele, combinele sînt ale noastre. Acum ca și la toamnă voi culegeți ce ați semănat. Deocamdată, noi luăm totul". La fel vor proceda și cu floarea-soarelui Zadarnic vor oamenii satelor să împartă recolta la capătul lanului. Cooperativele agricole au avut datorii mari și în contul lucrărilor agricole se vor reține, la prețurile impuse, din producțiile de păioase. Urmează drumul lung al pierderilor planificate. Transportul la baza de recepție, depozitarea, umiditatea, cîntarul comunist, totdeauna defect, tratarea, chiria... toate contribuind din plin la diminuarea producției la hectar. Dacă mai rămîne ceva de dat vor calcula ei. Cum care ei? Vechii și actualii „structuraliști" rămași cu rădăcinile adînc înfipte în sîngele țăranului. Pînă cînd?

Spre a înțelege mai clar starea spirituală a fostului cooperator, să luăm un exemplu: țăranul Eugen Dragomir din Ulmu — Brăila, care are în întreținerea sa patru copii, soția nu poate lucra la cîmp pentru că are în îngrijire un copil sub un an și o mamă bătrînă și bolnavă: nu a primit alocație, nu a primit bani de la fostul CAP. Din ce a trăit? Și-a vîndut porumbul rezultat din „pogonul de vot". La recolta orzului nu a primit nimic. Cartela de pîine este spre sfîrșite... Recolta de grîu a luat drumul silozului drumul foamei... A mai rămas doar porumbul din care să-și plătească lucrările agricole la prețuri impuse de guvern... Ploile reci au distrus pepenii și odată cu ei ultima speranță a țăranului. S-a încercat un fel de asociație agricolă (Mini-CAP); cu mare întîrziere s-au împrumutat bani de la bancă. Lucrările au demarat cu foarte mare greutate. Acum, viile bătute de piatră, lovite de mană sînt aproape compromise. Tratamentele chimice n-au putut fi plătite. Și plouă, plouă ca o răzbunare. Sufletul țăranilor asemenea norilor, se vor descărca în curînd. Singura lor politică a fost munca. Cu palmele crăpate de anotimpuri, de ploi și de viscol, omul satului își caută noi temelii pentru vesnicia lui.

Cînd gîndeam cu tristețe că sentimentul de proprietate s-a pierdut definitiv, am înțeles în acest an cînd țăranului i s-a promis din nou pămîntul, și l-a muncit cu patimă, cu dragoste, tînăr și bătrîn, parcurgînd distanțe de zeci de kilometri pe jos, din zori pînă noaptea tîrziu, fără indicații „prețioase" că acestea sînt semnele unui nou început.

Răbdarea țăranului are însă o limită, de care guvernanții actuali nu înțeleg să țină seama. Cel mai obidit, „înfractorul" epocii de aur, țăranul, superlativul suferinței, mai are încă putere să rabde... Pînă într-o zi cînd va vrea să trăiască într-o lume dreaptă și civilizată. Dacă nu știi, domnilor foști tovarăși, să respectați legea pămîntului va trebui să respectați legea țăranului. Cu această lege, singur și-a făcut dreptate prin veacuri. Norii negri sînt în sufletul țăranului și deasupra satului. Dorește cineva un fulger?

Prof. AUREL BURICEA

Foto: PETTER GHEORGHE

Dl. Iliescu, față cu inundațiile

● La noua emisiune de propagandă electorală a F.S.N. și intitulată „Ora adevărului", ministrul agriculturii (scuze că nu i-am reținut numele, dar vina nu e a mea), a dezmințit energic știrile conform cărora unele asociații agricole ar fi constituarea vechilor ceapuri și că pe pămînturile textora, țăranii nu vor putea cultiva ce doresc ei, ci doar ce li se va impune de către conducere și de către sacrosanctele SMA-uri. Nu e nimic adevărat, repetă ministrul în cauză, asemenea știri sînt de domeniul fantasticului, sînt absurde, sînt măgării, ele dovedesc o concepție retrogradă. Ne permitem să-i amintim ministrului (nu i-am reținut numele...) că însuși președintele domniei-sale, dl. Iliescu Ion a spus — și nu o dată — că agricultura României nu se poate face pe parcele mici, ci pe mari suprafețe și cu ajutorul vechilor S.M.A., care acum se vor numi centre agricole locale sau cam așa ceva. Ba dl Iliescu Ion a mai pomenit și de vrîta pe care i-au și făcut-o cîțiva reprezentanți ai „Federației Asociațiilor de Țărani"! Dar nici ministrul în cauză și nici președintele ales de d-sa, nu au spus cum vor plăti țăranii costul lucrărilor efectuate de mașinile agricole ale statului: nu cumva în cote-obligatorii către stat? (Care, evident, se vor numi altfel)...

● Conform comunicatelor oficiale ale Ministerului de Interne (ce vreți, trebuie să mai facă și ministerul acesta ceva, nu numai SRI-ul), în seara zilei de 7 august erau înregistrate 68 320 de hectare culturi agricole inundate. Dar nu-i nimic, zice tot dl. Iliescu Ion (președinte): țăranul român nu se teme de inundații, el numai de secetă se teme!

● Președintele (dl. Iliescu I.) i-a mai ajutat personal pe cei loviți de calamități în Moldova, cu o mișcătoare scrisoare de compasiune tovărășească, citită cu emoție la posturile noastre libere de radio și televiziune...

● Am remarcat în ultimele zile prezența pe micul ecran a unei prea frumoase craiănice blonde, dar atît de serioasă încît pare un ofițer de securitate în travesti și cu o nemaivăzută perucă (dar nu e perucă). Aerul său prea grav probabil că se datorează și faptului că este teribil de emoționată, ceea ce nu se poate deduce din dicția sa excelentă și netulburată. Iată în sfîrșit că frumusețea feminină cîștigă teren și la tv, primul pas (cu dreptul sper) făcîndu-l d-ra Daniela Gămulescu. Aflăm însă din surse foarte bine informate că d-nii Răzvan Theodorescu, specialist în istorie medievală, precum și dl. Emanuel Valeriu, continuă să le considere ca fiind cele mai frumoase tot pe doamnele Neagu, Voinea, Melescanu și Becleanu. De, nu-i frumos ce e frumos, e frumos ce-i place partidului...

● O nouă știre la tv.: România stinge incendiile din Kuweit! Cu cele provocate de clienții vechii nomenclaturi în întreprinderi și pe ogoare, a rezolvat...

● IRSOP, împreună cu INSOC din Moldova a dat publicității un nou sondaj de opinie, în paralel. Nu știu ce este INSOC-ul, dar sondajul IRSOP-ului dovedește iarăși aceeași tehnică a răspunsurilor induse prin însăși formularea întrebărilor. Oameni buni, fiți atenți, este nevoie urgentă de un Institut de Sonda(j) particular, cu adevărat independent și cinstit! Altfel vom asista cum actualul IRSOP va contribui din plin la influențarea alegerilor care se apropie!

● Față de un articol apărut în „România liberă", televiziunea (secția actualități medievale) a recurs la un specialist care a luat apărarea bovinelor: nu e adevărat, oamenii nu se îmbolnăvesc de pe urma cărnii de bovine bolnave, nu e chiar așa, măi tovarăși! De vină sînt țăranii care AU LUAT IN MOD ABUZIV și nediferențiat animalele din grajdurile socialiste, unde erau ținute separat: bolnave și nebolnave! (N-am uitat vremurile prea recente în care se găseau la nevoie specialiști și medici care să susțină la comandă genialitatea programelor de alimentație științifică și rațională ale celor doi foști conducători)... Dar probabil că d-asta se mai găsește carne de vită în magazine, că e refuzată la export!

● Dl. Petre Roman a declarat: „România va ajuta ca Moldova să fie cunoscută pe plan european „și să fie recunoscută ca stat național, de sine stătător". Dl. Iliescu a și ajutat-o în acest sens, cu Tratatul prin care dl. Gorbaciov NU recunoaște Moldova ca stat de sine stătător...

RADU GEORGESCU

MICUL ECRAN

Tăcerea vinovată a puterii

Desfășurată la sediul Grupului pentru Dialog Social în seara de 6 august, noua ediție a „Colocviilor presei independente" a avut ca temă: **„Naționalismul extremist în presă"**.

Au fost invitați să participe, alături de ziariști din presa independentă, reprezentanți ai Procuraturii Generale, ai Institutului de Istorie, ai publicațiilor România Mare, Europa, Națiunea, Renașterea Bănățeană, „Pheonix" din Oradea, reprezentanți ai Comunității evreiești, U.D.M.R., romilor, Reprezentanții publicațiilor amintite, și ai Procuraturii Generale au absentat și de această dată. Reprezentanții A.Z.R. au declarat totuși că vor fi așteptați și la reuniunile viitoare care vor avea ca temă astfel de probleme majore.

După cuvîntul de deschidere al d-lui Sorin Roșca Stănescu, dl. Florin Iaru „Cotidianul" a arătat că atacurile de tip naționalist-extremist nu apar decît în 2—3 publicații, considerînd problema conflictului interetnic ca nefondată. Pe de altă parte, privind politica partidelor care s-au afirmat și a numeroaselor asociații și organizații nu se poate spune că extremismul constituie în România o politică majoritară. S-a făcut, de asemenea, comparația cu alte state din estul Europei și s-a arătat că spre deosebire de Polonia, de exemplu, în România nici chiar pe timpul comunismului nu au existat astfel de luări de poziție contra minorităților.

Din partea săptămînalului „A Het" d-na Holan Ana a arătat că întreaga presă ar trebui să se alieze împotriva unor astfel de acte de extremism. De asemenea, compromiterea României în fața Băncii Mondiale și a Comunității Europene constituie, după părerea dînsei, un grav semnal de alarmă. Cît despre poziția pe care se situează anumite publicații extremiste, urmînd sau nu anumite scenarii, acestea influențează foarte mult publicul, inoculînd practic o adevărată otravă în sufletele oamenilor care, poate nu stau să analizeze orientarea anumitor reviste, dar respectă cuvîntul tipărit. Ar trebui trase un semnal de alarmă mai ales față de importantele forțe materiale și politice puse în slujba acestor publicații, tirajul și condițiile de difuzare a unor astfel de publicații cu caracter extremist.

Citînd dintr-un articol al d-lui Cristoiu, d-na Holan arătă că aceste extremisme ar putea fi considerate „dreapta rosie", și, făcînd o comparație prin extrapolare cu recentele inundații arăta că orice viitură vine cu noroi și gunoaie, urmînd după aceea și valuri limpezi; în societatea românească însă, gunoiul este ajutat să se ridice la suprafață. Un exemplu elocvent în „ridicarea gunoiului" îl constituie chiar și încălcarea uneia dintre primele afirmații ale președintelui, care arăta că în România presa va fi liberă, cu excepția publicațiilor fasciste, iar cîteva luni mai tîrziu, publicații de acest gen primesc premii de la organisme guvernamentale...

Au luat de asemeni cuvîntul d-na dr. Veronica Andronic, dl. Sever Avram — Expres, d-na Coroamă Stanca — directoare la Opera Română, care arăta că, printre altele avem de a face cu niște nostalgii care-și au originea în istorie, neputînd fi ignorat faptul că numeroasele conflicte interetnice din estul Europei au loc pe raza fostului imperiu habsburgic, după cum nu poate fi ignorat nici faptul că au loc în fostul (?) imperiu comunist. Făcînd o paralelă între realitățile românești și cele ale vecinilor noștri, dl. Sorin Ștefan — DREPTATEA, arata că poporul român nu poate fi considerat șovin și xenofob, problema naționalismului în România neputînd avea o cauză internă.

Reprezentantul Ministerului Culturii, dl. Dan Popovici, a arătat pe de o parte greutățile pe care această instituție le întîmpină, iar, pe de altă parte, necesitatea introducerii în Codul Penal a unor articole cu privire la calomnie și incitare la violență, care ar schimba radical limbajul acestor publicații.

Prezent în sală dl. sociolog Călin Atanasiu sublinia faptul că o situație este reală, dacă consecințele sale sînt reale, deci că realitatea stării de încordare la nivel social, pe aceste probleme etnice și naționaliste, se poate concretiza într-o situație reală.

Acoperirea problemei naționale și, în același timp, punerea acesteia pe tapet mai mult sau mai puțin exploziv în ultimele decenii, ca de altfel toate evenimentele din 1990 au avut ca prim scop discreditarea României — cu sau fără intervenții din afară.

AMELIA NEACȘU

Parlamentul în vacanță

Cronicile parlamentare sînt de două feluri. Unele scrise de corespondenți de la fața locului și altele scrise după citirea presei și după vizionarea frîntu-riilor difuzate de posturile de radio și televiziune. Analizele la fel.

Oricine, oricît de negativist ar fi nu poate ignora faptul că activitatea legislativă la împlinirea unui an înregistrează certe progrese calitative. În privința cantității, în funcție de interese, cei mai mulți cetățeni înclină să creadă că ea n-a fost suficientă. Un corespondent parlamentar însă trebuie să recunoască adevărul, deoarece a urmărit activitatea ședință cu ședință. Deputații și senatorii au lucrat. Din acest punct de vedere, cu unele excepții (mai mult sau mai puțin semnificative), nu li se poate reproșa mare lucru. În ce fel au lucrat, ne vom referi în subtitlul...

Note critice

Unii spun că opoziția noastră este slabă. Alții, dimpotrivă. Alteori, aceiași, în funcție de interese declarate sau nu, se exprimă cînd într-un sens cînd într-altul. Lăsînd la o parte interesele partinice și referindu-ne strict la ceea ce se înțelege prin calitățile de deputat și senator sînt de remarcat o multitudine de idei.

Prin construcția ei, opoziția este puternică. Prin puterea de decizie, opoziția este slabă. Acestea sînt evidențele ce concretizează atributul de putere.

Conform regulamentelor celor două camere, parlamentarii pot reține atenția plenurilor ori de cîte ori consideră acest lucru necesar. Deci, din acest punct de vedere, putem spune că există democrație. Acesta este și motivul pentru care senatorii și deputații opoziției au mai multe intervenții decît partidul de guvernămînt, în dezbaterea proiectelor de lege. Ei încearcă să convingă o parte a majorității de valabilitatea opiniilor proprii. Adesea reușesc, dar cînd voturile sînt exprimate, situația se schimbă, majoritarii optînd pentru interesul de grup. De aici decurge o carență ce se înregistrează, de astă dată, în rîndurile opoziției: renunțarea la luptă. Nu ne referim la retragerea din Parlament, în timpul discutării Legii privatizării societăților comerciale, cînd nu s-a putut găsi o cale pentru ieșirea din criză. Ne referim la amendamentele și propunerile care se fac la toate proiectele discutate. Parlamentarii observă că sînt ascultați cu atenție, dar rodul, după exprimarea punctelor de vedere, întîrzie mai întotdeauna să apară. Atunci intervine fenomenul de renunțare: „Ce să mai vorbesc, fiindcă oricum se vor opune". Cît de dăunătoare sînt societății atît aceste renunțări, cît și atitudinile care le generează, nu mai este cazul să comentăm. Mai ales că lupta politică trebuie să se desfășoare în interesul țării și nu al unor grupuri restrînse.

În vacanță, parlamentarii vor avea timp să reflecteze asupra numeroaselor aspecte întîlnite de-a lungul celor două sesiuni. În tot acest timp noi, ceilalți, nu vom pregeta să sperăm la o schimbare în bine.

Eșicherul parlamentar

La încheierea acestei sesiuni parlamentare, configurația politică era mai colorată decît la începutul lunii iunie 1990.

PNȚ-CD și-a păstrat caracteristicile de luptă politică în mod consecvent. S-a plasat în acea sferă a opoziției care a desfășurat o activitate continuă împotriva fenomenelor comuniste, care nu au dispărut nici din viața politică, nici din viața socială. Acest merit este recunoscut de populația țării, iar simpatia este manifestată tot mai accentuat.

Partidul FSN, după ce s-a aliat cu sateliții ai căror sponsor a fost, a încercat să arate lumii întregi ce politică „credibilă și democratică" emană. Că n-a reușit nici pe departe acest lucru o atestă demisiile înregistrate, precum și imaginea în exterior care se deteriorează în continuare. Și parcă pentru a se compromite și mai mult cheamă la reconciliere opoziția, dar blochează accesul incomozilor și nedoriților gazetari.

PNL încearcă să-și reorienteze potențialele pe structura tineretului. Acest tineret a mai avut răbufniri de nesupunere. Dacă PNL va reuși, va fi bine, dacă nu...

Partidele PL-AT și MER în această vacanță nu vor avea relache. Ele se luptă intestin. Unii doresc adevărată independență și tranșanță față de puterea de guvernămînt, iar alții se mulțumesc cu micile avantaje materiale azvîrlite de partidul majoritar.

UDMR, cea mai numeroasă forță de opoziție din parlament, își face în continuare jocul. Unii l-au înțeles, alții nu. Următoarele alegeri vor stabili proporția.

Grupul 20 Mai este dezorientat, iar dacă nu va reuși să-și găsească busola curînd, n-ar fi de mirare să remarcăm noi demisii din Camera Deputaților.

Despre partidele mai puțin reprezentate nu putem aprecia decît că se orientează în funcție de interesele de moment.

Cît despre PSDR, se pare că nu este dispus la compromisuri.

Pe lîngă experiența căpătată de Parlamentul României (actual) trebuie să remarcăm și pe cea a observatorilor și corespondenților politici. Dar mai bine să lăsăm senatorilor și deputaților această plăcere, ca nu cumva să-i frustrăm de unul din numeroasele drepturi pe care și le-au arogat...

MARIUS PĂUȘAN

Marea ofensivă a Tratatului de la Varșovia

La ora H, armatele Tratatului de la Varșovia atacă Occidentul și năvălesc în rînduri strînse în Germania federală, îndreptîndu-se spre Marea Nordului. În a doua zi a conflictului, Statul Major sovietic dă ordinul de lansare a rachetelor nucleare împotriva concentrărilor de trupe ale NATO. Tancurile poloneze se îndreaptă spre nord și ocupă Danemarca. Calea este liberă pentru flota sovietică, care se îndreaptă spre Atlantic și atacă bazele NATO. Cu zecile, diviziile Armatei Roșii și ale RDG se îndreaptă spre Paris, Spania și Portugalia sub privirile trupelor occidentale în derută.

Acest scenariu de coșmar nu aparține unui roman de ficțiune politică. Stă scris negru pe alb în planurile de luptă ale Tratatului de la Varșovia descoperite de armata germană în beciurile NVA — fosta armată a RDG — comuniste — și analizate astăzi cu atenție.

În opinia experților Alianței Atlantice, această descoperire are o valoare istorică. Ea relevă faptul că URSS nu ar fi ezitat să utilizeze arma nucleară încă de la începutul ostilităților și demonstrează că Tratatul, contrar afirmațiilor sale, elaborase o strategie hotărît ofensivă.

„În prezent noi știm că ei considerau (arma atomică) o armă operațională ceva absolut normal", opinează o sursă guvernamentală de la Bonn. Doctrina NATO nu prevede utilizarea armei nucleare, decît ca ultimă soluție sau pentru a riposta în fața unei agresiuni nucleare.

„Amenințarea era într-adevăr reală și serioasă" afirmă căpitanul Walter Reichenmiller, purtătorul de cuvînt al Ministerului Apărării, al Germaniei.

Studierea a tone de documente top secret care au fost găsite și al căror conținut a pătruns deja în presă arată că fosta graniță dintre cele două Germanii constituia punctul de pornire a „războiului fulger" al Tratatului. Sute de mii de soldați și mii de tancuri urmau să se reverse în Vest, înaintînd în ritm de 50 km pe zi.

Fiecare țară membră a Tratatului de la Varșovia trebuia să ocupe un teritoriu bine definit. NVA avea ca misiune să administreze Germania de vest după victorie. „O monedă de ocupație" fusese chiar imprimată în această perspectivă, iar militarii erau special antrenați pentru a prelua controlul asupra unor aeroporturi și a principalelor gări feroviare.

Exercițiile de simulare a atacului au durat pînă în iunie 1990 în RDG, adică opt luni după căderea Zidului Berlinului. Corpul V al armatei NVA și Armata Roșie s-au antrenat atunci în vederea unei invazii a nordului Germaniei, utilizînd arme chimice și un număr de 87 de rachete cu focoase nucleare.

Documentele date publicității la Berlin arată totodată că URSS nu acorda decît o încredere relativă aliaților săi. Numai Armata Roșie dispunea de planurile globale ale ofensivei. Generalii est-germani nu cunoșteau decît ceea ce îi interesa direct. Propaganda sovietică ce străduia de asemenea să prezinte sateliților săi strategia NATO drept „ofensivă" și dădea cifre despre forțele Alianței mult mai mari decît în realitate. Astfel că dosarele descoperite nu au permis reconstituirea în întregime a schemei „planului general sovietic", după cum declară Henry Dodds, directorul revistei britanice militare „Jane.s Intelligence Review".

În opinia acestuia, ofensiva de mare amploare pe care o preconiza Armata Roșie trebuia de fapt „să se extindă spre sud pînă la Gibraltar și în nord pînă în Scoția". (A.F.P.)

AM OBOSIT

(Urmare din pag. 1)

tuali — profesor, respectiv biolog — locuind la sat, am decis să cumpărăm 60 de oi și 4 taurine în scopul aducerii pe piață de produse alimentare atît de necesare populației. Nu am urmărit să mă îmbogățesc. Dacă urmăream acest lucru mă ocupam cu negoțul, cu „import-export" începînd cu hîrtie igienică și terminînd cu elicopterele... Așadar, în vara anului de grație 1990 (folosind toate economiile) am cumpărat 40 oi, 4 taurine, iar pentru nutreturile necesare, am împrumutat de la bancă 40.000 lei. Pînă aici toate bune. Greul a venit mai tîrziu: scularea la ora 4, trecerea din pat direct în cizme, furajatul, curățenia în adăposturi, adăpatul, apoi dezechiparea, spălatul, pregătirea copiilor pentru școală, deplasarea la servici, eu și copiii navetiști la 4 km., iar soția la 15 km. La întoarcerea de la serviciu reîncepeam maratonul. Și aceasta zi după zi, pe ploie sau ninsoare, sănătoși sau nu (certificatul medical nu-l poți arăta unui tăuras flămînd). Dacă prin cele 200 kg. brînză (80-100 lei/kg.), prin cele 300 kg. carne de tăuraș 27 lei/kg., precum și prin alte produse alimentare am reușit să satur cîțiva copii din această țară, eu sînt mulțumit.

Pe viitor însă, nu mai pot. Am obosit, mi-a pierit avîntul, speranța prea mult solicitată și ea, trage să moară, iar salariul nu-mi ajunge să subvenționez pierderile din activitățile agricole.

Toate produsele vîndute de noi sînt ieftine iar produsele și serviciile pe care le cumpărăm de la stat au prețuri prohibite. În timp ce statul îmi plătește cu 27 de lei kg de carne îmi pretinde pînă la 340 lei pentru 1 kg salam sau 5 000 lei pentru lucrările unui hectar de pămînt. Cu banii încasați pentru 1 litru de lapte (11 lei) un țăran nu-și poate permite să cumpere 1 litru de apă minerală. Sau în timp ce 1 kg orz se plătește cu 8 lei, kilogramul de bere costă 60 lei. Aceasta în timp ce în Germania fermierul primește pentru 1 litru de lapte o sumă cu care poate cumpăra 2 l de benzină. Din această cauză produsele alimentare abundă în Germania și tot din cauza jocului prețurilor în viitorul apropiat România va fi bîntuită de foamete, creată în mod artificial și voluntar (sau inconștient). Afirm acest lucru în cunoștință de cauză, aflîndu-mă în mima evenimentelor și bazîndu-mă pe conexiunea cauză-efect.

Un an de agricultură excepțională i-a fost suficient țăranului român pentru a se orienta din ce parte bat vînturile. El a devenit conștient că oricît ar munci în agricultură, nu va da de belșug și bogăție. Așa încît, pe viitor este decis să facă strictul necesar pentru familie, iar dincolo de asta. Dumnezeu cu mila. Faptul că pe viitor intenționez să cresc 10 găini, un purcel și două capre și să mă restring doar la cultivarea grădinii este un semnal de alarmă menit să atragă atenția asupra unei boli care riscă să devină epidemie, dacă nu se intervine la timp prin aplicarea unor măsuri preventive eficiente și energice de protecție a producătorilor agricoli. Protecție și împotriva SMA-urilor, care în acest an agricol au sabotat sistematic agricultura în drumul spre privatizare, refuzînd să efectueze semănatul porumbului și alte culturi prășitoare. SMA a obligat țăranii să semene cu mașini cu tracțiune animală cu alte distanțe între rînduri, făcînd imposibilă prașila mecanică. Avînd în vedere numărul mic de animale de muncă în acest an, aproape toată suprafața cultivată cu prășitoarea a rămas pe seama sapei, sufocînd forța de muncă din agricultură (și așa destul de obosită și îmbătrînită).

Dacă avem în vedere că recent reprezentanți ai SMA s-au deplasat la sat propunînd țăranilor să le efectueze lucrările agricole contra a 70% din recoltă înțelegem de ce este necesar ca mașinile agricole să se afle în mina celor care fac agricultură, desființîndu-se verigile intermediare zămislite de structurile comuniste și folosite ca pîrghii pentru controlul și exploatarea muncii noastre a tuturor.

Vizite de lucru pe seama catastrofelor

Eficiente sînt deplasările președintelui „ales" prin votul „masiv" al „electoratului" în zonele atinse de calamitate! Ca pe vremea odiosului se practică „vizitele de lucru" pentru a se dovedi emoția profundă, de durere față de suferințele poporului. Dar acest „joc" nu face decît să mențină în continuare starea de suspiciune față de această bună credință cu dublu tăiș! Trebuie să știe președintele că astfel de apariții nu ajută pe nimeni! Pioșenia pe care o „afișează" se vede de departe că este forțată, că nu-i revelează altă personalitate.

Băieții vigilenței privesc „soimește" în jur ca nu cumva cineva să îndrăznească să-i facă rău celui care în perioada ceaușistă era un bun „sfetnic" și „însoțitor" al dictatorului!.

Se poate să fie altfel? Nu, pentru că președintele are nostalgia marilor „emulații patriotice ale comunismului", cînd națiunea mînca salam cu soia și tremura de ger iarna în case!

Mersul ferm și stringerile de mînă par să dea de înțeles „tuturor" că nu se poate altfel, că „toată lumea" trebuie să accepte această „slăbiciune sentimentală a fostului marginalizat comunist", să fie în ton cu „pioșenia" originală!

Președintele are o plăcere deosebită să dea interviuri cu o vechime de trei-patru zile ca apoi date pe post să pară „credibile", proaspete și de mare interes național! Parcă adevărul spus de o precupață, fesenistă convinsă în perioada electoratului, acum cîteva zile în Piața Halele Centrale — PLOIEȘTI, paralizată de uimire (de nemulțumire se înțelege!) cît costă un ardei vested, o vînătă și alte „delicatese" expuse pe tarabă, este în afară de orice comentariu! Precupețița a zis: „pe Iliescu l-am votat că ne-a promis ce nu ne-a dat „răposatul", dar se vede că este un blestem de la Dumnezeu să nu trăim omenește! Scump plătim încrederea noastră înșelată! O să mîncăm stir! „Președintele nu are de unde să știe cum este „piața". În Palatul Cotroceni, unde cîntă cucuveaua nu intră nici un zvon de cum trăiește poporul de pe urma „economiei de piață țărănească"! Consilierii au grijă să nu intre nici o veste „neagră" spre a nu deranja „siesta" alesului președinte cu mare „iubire" de către electoratul „cumințit" de securitate!

Această „pocăință" (este curios cum poate un comunist ateist să fie pocăit!) nu face lumină în conștiința națiunii intrată într-o situație foarte gravă!

Dar „vizitele de lucru pe seama catastrofelor" înseamnă ceva pentru domnul președinte, probabil nevoia de a i se ierta păcatele, pentru că știe ceva în legătură cu „enigmele revoluției" în care s-a implicat cu seriozitate!

FLORIN OPREA
SĂLCEANU

Acțiuni de profanare a cimitirului evreiesc din Varșovia

Arkadius Rybicky, subsecretar de stat în Cancelaria prezidențială și șeful Comisiei pentru relațiile polono-evreiești, i-a transmis lui Boleslaw Szeniczer, directorul Cimitirului evreiesc din Varșovia, profundul regret al președintelui Walesa după recenta profanare a unor morminte de către infractori necunoscuți.

Au fost devastate numeroase morminte, iar pietrele funerare — acoperite cu lozinci obscene. Rybicky a depus jerbe de flori pe majoritatea mormintelor devastate aparținînd soldaților evrei care au murit în 1939, în luptele pentru apărarea Varșoviei. Rybicky a dat o înaltă apreciere eroismului soldaților evrei care au murit în 1939, „în numele unei Polonii libere". „Nazismul a transformat întreaga Polonie într-un cimitir al poporului evreu. Nu există loc în Polonia care să nu fi devenit un cimitir evreiesc simbolic", a subliniat el.

„Acest cimtir din Varșovia este un monument al culturii poloneze și evreiești. Cei răspunzători de aceste lozinci și distrugeri trebuie să înțeleagă că deshcralizarea locurilor, sfinte pentru popoarele polonez și evreu, este huliganism de cea mai rea speță. Dacă aceste acțiuni au fost efectuate de politicieni sau persoane fără educație, care se ascund în spatele lozincilor politice, ei trebuie să înțeleagă că acesta este mijlocul cel mai eficient de a aduce prejudicii Poloniei", a precizat Rybicky.

Guvernatorul provincial al Varșoviei a anunțat că vor fi luate măsuri pentru a-i aduce în fața justiției pe cei vinovați. El a informat, de asemenea, că va fi întărită protecția poliției și că se va cere ajutorul forțelor armate pentru a proteja memorialele. (P.A.P.)

C.S.C.E. va examina a doua oară situația din Iugoslavia

Secretariatul C.S.C.E. cu sediul la Praga a confirmat că pentru joi, 8 august, a fost convocată reuniunea Comitetului de criză care va continua examinarea crizei din Iugoslavia, începută în urmă cu cinci săptămîni în cadrul mecanismului C.S.C.E. pentru consultări și colaborare în situații excepționale. Directorul Secretariatului, ambasadorul Eliasson, a declarat corespondentului agenției Taniug că au fost adresate tuturor țărilor membre invitații oficiale pentru această reuniune, precum și raportul „troikăi" europene și Hotărîrea Prezidiului R.S.F.I. cu privire la încetarea focului.

Reprezentantul permanent al U.R.S.S. în Comitetul înaltilor funcționari ai C.S.C.E. de la Praga, ambasadorul Iuri Deriabin, a declarat marți că nu exclude posibilitatea ca în cadrul acestui comitet să se ceară trimiterea de trupe străine în Iugoslavia. Într-un interviu acordat agenției Interfax din Moscova, Deriabin a subliniat că Uniunea Sovietică va promova la această reuniune principiul unității și integrității teritoriale a Iugoslaviei.

(Taniug)

Prizonierii americani în Irak au fost maltratați

Luînd cuvîntul în cadrul audierilor organizate la Washington de Comitetul pentru drepturile omului al Congresului SUA, colonelul Bill Jordan a declarat că prizonierii de război americani, căzuți în mîinile irakienilor în timpul războiului din Golful Persic, au fost supuși unui tratament extrem de brutal, care include bătăi și șocuri electrice. În alte cazuri, prizonieri americani au fost bătuți cu bastoane de cauciuc. „Toți prizonierii de război au fost maltratați", a declarat colonelul american, „iar unora le-a fost refuzat chiar primul ajutor de care aveau neapărată nevoie în momentul capturării sau imediat după aceea", a adăugat el. Notăm că este vorba de aviatori care s-au salvat cu parașutele imediat după ce avioanele lor au fost lovite de rachetele inamice.

În timpul anchetei și interogărilor de la Bagdad, prizonierii americani au suferit lovituri cu pumnul în cap și cu bastoanele de cauciuc peste picioare și peste spinare. Același colonel a mai spus că șase prizonieri americani au fost răniți după capturare prin tratamentul brutal practicat de irakieni. Aceștia le-au frînt picioarele, le-au dislocat maxilarele și le-au perforat timpanele. Comitetul Congresului urmărește a strînge dovezile necesare în vederea deferirii irakienilor în mîinile justiției sub acuzația de crimă de război. Comitetul a audiat, de asemenea, diversi martori oculari care se aflau în Kuweit în momentul invaziei irakiene sau în timpul ocupației.

Un fost lucrător la morga din Kuweit a prezentat Comitetului fotografii de cadavre care purtau semnele unui tratament brutal și lăsau să se vadă rănile provocate de arme de foc. Într-unul din cazuri irakienii au mers atît de departe, încît au scos ochii nefericitei victime. Într-un alt caz, victima kuweitiană a fost plasată într-o căldare cu acid.

Soția unui senator american a declarat în fața comitetului că a văzut cu proprii ei ochi dovezile atrocităților comise de irakieni. Dînsa făcuse parte dintr-o echipă medicală care se afla în Kuweit în luna aprilie. Ea a mai spus că irakienii au refuzat livrarea alimentelor destinate pacienților dintr-o clinică de alienați mintali, lăsîndu-i practic să moară de foame.

La rîndul său, deputatul Kirk Wellton, republican din Pennsylvania și președinte al Comitetului Congresului, a afirmat că dovezile strînse pînă acum și cele care vor fi prezentate în viitor evidențiază comiterea de crime de război de către irakieni. El a adăugat că la aceste crime se adaugă și distrugerea cinică a mediului ambiant din regiune.

De-ar ști domnul Iliescu...

Nu este frumos să pirăști, este foarte adevărat. Dar trebuie să știți și dumneavoastră, dragi cititori, că nu numai anumite categorii de oameni sînt nemulțumite de situația din țară.

La orice colț de stradă, la orice coadă, ziua sau noaptea, subiectul „preferat" de discuție al tuturor este nivelul aberant al prețurilor. Chiar și pe culoarele Cotrocenilor subiectul este la zi. Între consemnarea stringerilor de mîini sau a vreunui discurs de primire / despărțire a unei personalități, chiar și ziariștii presei oficiale se plîng de creșterea prețurilor. Nu vor recunoaște niciodată în publicațiile lor subvenționate că salariul nu ajunge pentru asigurarea unei vieți normale. Cum să scrie în ziarul „Azi" că tandemul Iliescu-Roman aplică hulitele „Curbe de sacrificiu"? Să fim serioși, și-ar pierde slujbele.

Numai noi sîntem defetiști, neînțelegători și vrem totul peste noapte. Dar păcat, mare păcat, că distinșii noștri colegi de breasla una gîndesc și alta scriu. Pînă una alta, mirite nemulțumiți pe culoarele președinției. Și de-ar afla domnul președinte pe cine încălzește la sîn...

CLAUDIU DOLTU

PE GLOB

OSTATIC ELIBERAT. Ziaristul britanic Jim Mc. Carthy care a fost inst... tatic în Liban cu cinci ... în urmă a fost eliberat de organizația care-l ... prizonier: Jihadul islamic. El a fost transportat din Valea Bekaa în Siria unde a fost predat Ambasadei britanice din Damasc. Ziaristul ostatic a afirmat că Jihadul islamic mai deține încă 11 ostatici dintre care trei, un britanic și doi americani, au fost întîlniți de Mc. Carthy cu puțin timp înainte de a fi eliberat. Organizația Jihadul islamic a afirmat că ziaristul britanic a fost pus în libertate pentru a înmîna un mesaj important secretarului general al Națiunilor Unite, Javier Perez de Cuellar.

Israelul a salutat eliberarea lui Mc. Carthy și a afirmat că speră ca toți occidentalii deținuți în Liban să-și recapete libertatea. S-a menționat însă faptul că nici un prizonier palestinian nu va fi eliberat pînă cînd armata libaneză nu va furniza date complete despre toți soldații israelieni aflați în captivitate în țara respectivă.

ASASINAT. Fostul prim-ministru al Iranului, Shahpur Bakhtiar, a fost asasinat împreună cu secretarul său la Paris. Cadavrele celor doi au fost găsite în locuința lor din Paris. Shahpur Bakhtiar a fost ultimul prim-ministru al sahului înainte de abdicarea acestuia și se afla în exil la Paris din anul 1979. El a trăit permanent cu amenințarea că va fi omorît, după ce scăpase unui prim atentat în 1980.

REUNIUNEA C.S.C.E. La Praga a început reuniunea de urgență a Conferinței pentru Securitate și Cooperare în Europa (C.S.C.E.), care va dezbate criza iugoslavă. La reuniune va participa și un observator din partea Croației. Conform statutului C.S.C.E., orice hotărîre privind o intervenție militară în Iugoslavia trebuie acceptată de toate cele 35 de state participante.

În linii mari, se pare că acordul este respectat, deși s-au semnalat tiruri izolate venite de la insurgenții sirbi. Croații nu au răspuns provocărilor. Trei sute de persoane originare din Slovenia, Macedonia și Bosnia-Hertegovina vor veghea la respectarea încetării focului.

CONCESII TERITORIALE. Mediatorul american Nelson Ledsky ar fi afirmat, conform ziarelor croate, că partea turcă ar fi dispusă să cedeze o parte din teritoriul insulei aflat sub controlul ei. Potrivit relatărilor, Turcia s-ar fi arătat gata să evacueze între 7 și 12 la sută din cele 37 la sută teritoriu administrat de ea. Cedarea acestui teritoriu s-ar face în schimbul unor compensații materiale acordate cipriților turci, mult mai sărace decît cei greci.

NEMULȚUMIRE. Organizație libaneză necunoscută pînă acum a protestat împotriva eliberării ostaticului britanic Mc. Carthy răpind un medic francez care lucra în Liban pentru „Medicins du Monde". Organizația afirma că acesta este un spion francez, dar ministrul Apărării, Pierre Joxe, a dezmințit categoric această afirmație.

LISTĂ NEAGRĂ. Inspectorii Națiunilor Unite din Irak au întocmit o listă a firmelor care au furnizat Bagdadului mijloace de fabricare a armelor chimice. Lista respectivă cuprinde companii din 13 țări, recordul fiind deținut în acest domeniu de cele germane. Națiunile Unite nu vor face această listă publică dar o vor transmite țărilor ce o vor solicita pentru anchete.

CONSTITUȚIONALITATE. Comitetul pentru supraveghere constituțională al Sovietului Suprem al U.R.S.S. va începe în luna septembrie audierile privind constitutionalitatea decretului de depolitizare al unităților productive din Rusia, emis de Boris Elțin. Concluziile acestei comisii vor fi cunoscute cel mai devreme la sfîrșitul lunii septembrie.

REPREZENTANȚĂ NEOFICIALĂ. La New York se va deschide o reprezentanță neoficială a Armeniei pentru Statele Unite și Canada. Sediul acesteia se va afla într-o clădire aparținînd eparhiei orientale a Bisericii Armene. Ereванul va fi reprezentat de Alexandr Rutinian, fost consilier al președintelui Levon Ter Petrossian. De asemenea, se preconizează trimiterea unui funcționar al M.A.E. al Armeniei care și va desfășura activitatea la Ambasada Uniunii Sovietice. (L. ST.)

MANUSCRISELE NEPUBLICATE NU SE ÎNAPOIAZĂ

Cititorii din străinătate se pot abona prin „ROMPRESFILATELIA" — Sectorul export-import presă PO Box 12 201, telex 10376 presfir București, Calea Griviței nr. 64—66.

Tiparul: Imprimeria CORESI, București